

Halep Suriye ordusunun denetimine geçti, savaş devam ediyor

Suriye halklarına ağır bedeller ödeten bu yıkıcı savaşın seyri, 'şer üçlüsü' ile cihatçı çetelerin tercihlerinden çok, 20 Ocak'ta iş başına gelecek olan D. Trump yönetiminin izleyeceği politikaya bağlı olarak belirlenecek. IŞİD'in Tedmur saldırısına yeşil ışık yaktığı söylenen ABD emperyalizmi savaşı tırmandırmazsa eğer, cihatçıların aşamalı bir şekilde Suriye'den temizlenmesi mümkün olacak. Böyle bir sonuç ne emperyalizme ne gericiliğe kaşrı mücadelenin önemini azaltacak.

"YENİ OSMANLI HAYALLERİ"

HALEP YIKINTILARININ ALTINA GÖMÜLDÜ

Halep'in çetelerden temizlenmesi, Osmanlı'yı hortlatma heveslerine ağır bir darbe indirdi. Bu tarihi kentin enkaza dönüştürülmesi konusunda başarılı oldukları bir gerçek. Ancak bu başarı, "yeni Osmanlı hayallerinin" bu kentin enkazı altında gömülmesine mani olamadı. Hal böyleyken, Rusya'dan gelen basınçtan dolayı AKP iktidarı, çetelerin Halep'ten sökülüp atılmasını "olağan" bir olaymış gibi karşılamak zorunda kaldı.

s.4

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 47
16 Aralık 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Krizin faturasını ödememek için;

Birleşik direniş, fili-meşru mücadele!

3

Sermaye ekonomik krize "çözüm" arıyor

"Ekonomimizi krize sokmayalım", "milli menfaatlerimize sahip çıkalım", "milli birliğimizi koruyalım" laflarının demagojiden başka anlamı yoktur.

6

Bu pisliği devrim temizler!

Rejim krizi zemininde cereyan eden dalaşma 17-25 Aralık operasyonlarıyla yeni boyut kazanmış, iki tarafın "kirli çamaşırlarını" ortaya dökmüştü.

18

AB ve avro cephesindeki gelişmeler üzerine

Hangi yönde ve hangi nitelikte olacağından bağımsız olarak, AB ve avro cephesinde yeni ve daha büyük sarsıntıların yaşanması sürpriz olmayacaktır.

Komünist tutsak yazdı: Krizler içerisinde debelenen düzene karşı, devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

s.12

Krizin faturasını ödememek için;

Birleşik direniş, fiili-meşru mücadele!

Sermayenin kölelik dayatmalarını geri püskürtmek ve krizin acı faturasını reddetmek için işçi sınıfının öncelikle taban örgütlerine dayalı birleşik, kitlesel bir direniş hattı örmesi ve fiili-meşru mücadele çizgisini esas alması kritik bir önem taşımaktadır. Zira sermaye düzeni bugüne kadar bir dizi saldırıyı işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden güç alarak hayata geçirmiştir.

Ekonomik kriz olgusu Türkiye gündeminin ilk sıralarındaki yerini korumaya devam ediyor. AKP iktidarı çeşitli manipülasyonlarla ve demagogik söylemlerle tabloyu tersyüz etmeye çalışsa da; kurda yaşanan dalgalanmalar, günbegün tırmanan işsizlik, ekonomik büyüme oranlarında önüne geçilemeyen düşüş, para ve sermaye akışında yaşanan durgunluk vb. her yeni gelişme krizin ne denli ciddi boyutlara sahip olduğunu gösteriyor.

Elbette Türkiye’de faaliyet yürüten sermaye çevreleri mevcut tablonun farkındalar. Bu nedenle AKP iktidarının “kriz bir kez daha teyet geçecek” yalanını ciddiye almıyorlar. “Dolarını bozdur” türünden şovlarla mevcut krizin aşılamayacağını ise fazlasıyla biliyorlar. Zira ortada yılların birikimi üzerinde cereyan eden ve dünya kapitalist sistemini de pençesine almış bulunan, dahası Türkiye kapitalizminin kendine has yapısal sorunları ile içiçe gelişen bir kriz olgusu yer alıyor.

Gerçekte AKP iktidarı ve temsilcileri de durumun gayet farkındalar. Kriz üzerinden gündeme getirdikleri “teyet geçecek” vb. argümanlar ise, temelde işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmayı amaçlıyor. Çünkü sermaye ve ona hizmette kusur etmeyen AKP iktidarı yaşanan ağır ekonomik krizin reçetesini işçi sınıfı ve emekçilerin önüne koymaya hazırlanıyor. Bunun için gece gündüz demeden hummalı bir şekilde çalışıyor, “reform paketlerine” doldurdukları acı faturayı emekçi yığınlaraya ödetmenin yollarını arıyorlar. Son Ekonomi Koordinasyon Kurulu kararlarına ve 2017 bütçe planına bakmak bile bu açıdan yeterli olacaktır.

SERMAYE KRİZİ FIRSATA ÇEVİRME PEŞİNDE

2017 yılına ciddi bir kriz olgusuyla girilirken, sermaye çevreleri bu durumu kendileri adına fırsata çevirmek için çok yönlü bir hazırlık yürütüyor. Bu hazırlığın işçi sınıfı adına ne anlama geldiği ise açık; kitlesel işçi kıyımları, ücretlerin erimesi, çalışma koşullarının ağırlaşması, sosyal

hakların gaspı, artan vergi yükü, temel tüketim mallarına yapılacak zamlar vb...

AKP iktidarı da bu konuda sermayenin ihtiyaç duyduğu düzenlemeleri yapmak için kolları sıvamış durumda. En başta sermayenin “güven” ve “istikrar” arayışına yanıt vermeye çalışan devlet, olası iflas ve çöküş riskleri karşısında işçi ve emekçilerin sırtından elde ettiği birikimleri sermayeye peşkeş çekmeye hazırlanıyor. EKK kararlarına bakıldığında açıkça görülüyor ki; sermaye devleti mevcut fonlarda birikmiş olan paraları yok pahasına sermayeye kredi ve olanak olarak sunmaya hazırlanıyor. Yeni yatırımlara teşvik adı altında ülkedeki zenginlikleri ve birikimi sermayeye peşkeş çekmek için yeni düzenlemelerin altına imza atıyor. Bütçe planlamasında “tasarruf” adı altında emekçilere kemer sıkma politikaları dayatıyor.

Tüm bu tablo, AKP iktidarının krizi fırsata dönüştürmeye çalışan sermaye için nasıl bir seferberlik içinde olduğunu açıkça gözler önüne seriyor.

SERMAYENİN ÇOK YÖNLÜ SALDIRILARI ÖFKE VE HUZURSUZLUĞU MAYALİYOR

Sermaye ve devleti işçi ve emekçileri hedef alan saldırı hazırlığını hummalı bir şekilde yürütürken, 2017 yılına sınıf ve kitle hareketi açısından önemli potansiyellerle birlikte giriliyor. Bunun en yakın örneği ise önceki yıllar içerisinde metal iş kolunda yaşanan grev ve direnişler oldu. Bugün ise EMİS kapsamında devam eden TİS sürecinde yaşanan eylemli çıkışlar, metal iş kolundaki mücadele dinamiklerinin ne denli diri olduğunu gözler önüne seriyor. Dahası, OHAL koşullarında artan baskılara rağmen sınıfın farklı bölüklerinde işten çıkarmalara ve kölelik dayatmalarına karşı eylemli süreçler yaşanmaya devam ediyor.

Tüm bunlara ek olarak asgari ücret ve Ocak zamları üzerinden sermayenin sıfır zam dayatmaları, kriz gerekçesi ile gündeme getirilen kitlesel işçi kıyımla-

rı, kıdem tazminatı vb. hakların gaspına yönelik düzenlemelerin hayata geçirilmesinin işçi ve emekçiler içerisinde öfke ve huzursuzluğu derinleştireceğini belirtmek gerekiyor.

2017 yılı ile birlikte, başta metal işkolulu olmak üzere kimi sektörlerde TİS sürecine girilmesi ise -ki kriz gerekçesi ile sermaye bu süreçlerde de acı faturayı sınıfın önüne koyacaktır- sınıf hareketi cephesinde yer yer eylemli çıkışları gündeme getirebilir. Fakat bu kadarı sermayenin çok yönlü saldırılarını geri püskürtmek için yeterli değildir.

KÖLELİK DAYATMALARINA KARŞI BİRLEŞİK DİRENİŞ, FİİLİ-MEŞRU MÜCADELE

Sermayenin kölelik dayatmalarını geri püskürtmek ve krizin acı faturasını reddetmek için işçi sınıfının öncelikle taban örgütlerine dayalı birleşik, kitlesel bir direniş hattı örmesi ve fiili-meşru mücadele çizgisini esas alması kritik bir önem taşımaktadır. Zira sermaye düzeni bugüne kadar bir dizi saldırıyı işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden güç alarak hayata geçirmiştir.

Bu nedenle; başta öncü-devrimci işçiler olmak üzere, sınıf mücadelesi içerisinde yer alan güçler bu gerçeği akıldan çıkarmamalı, sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı işçi sınıfı içerisinde gelişebilecek mücadele dinamiklerini birleştirmek ve büyütme yaklaşımı ile hareket etmelidir. Öncü-devrimci işçiler ve sınıf devrimcileri bu süreci “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” üst başlığı altında; “İşten atmalar yasaklansın”, “Herkes iş tüm çalışanlar iş güvencesi”, “İnsanca yaşama yeten vergiden muaf asgari ücret”, “Grev yasaklarına son”, “Savaşa değil emekçiye bütçe”, “OHAL kaldırılсын”, “Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü” vb. taleper üzerinden örmeli, her adımda sınıfın birliğini güçlendirecek, fiili mücadelenin önünü açacak bir pratik hat izlemelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/47 * 16 Aralık 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sermaye ekonomik krize “çözüm” arıyor

Doların yükselişle ekonomik krizin giderek hissedilir hale gelmesi, AKP iktidarının sermayenin çıkarlarını koruduğu gerçeğini işçi ve emekçiler nezdinde daha fazla görünür kılıyor. Son olarak AKP hükümetinin Ekonomik Koordinasyon Kurulu’nca (EKK) alınan sermayeye sınırsız teşvik kararları bunu dolaysız olarak gözler önüne serdi.

Öte yandan, bu teşvikler patronları yine de tam olarak memnun edebilmiş değil. Zira doların yükselişle öne çıkan sorun, sermayenin biriken borçlarının geri ödenmesinde yaşanmaktadır. Şirketlerin dolar ve avro cinsinden geri ödemeleri gereken borçları, dövizdeki yükselişle birlikte ek bir yük haline geliyor. Bu borçların geri ödenememesi de şirket iflaslarına dönüşme riski yaratıyor.

Bu sorun hiç de sermaye devletin şefi Erdoğan’ın bahsettiği gibi “Türkiye’ye ekonomik krizle ikinci bir darbe vurmaya çalışıyorlar” diye değerlendirilebilecek kadar basit ve AKP şeflerinden bağımsız değil.

TÜRKİYE KAPİTALİZMİNİN DÜNYADAKİ YERİ

Uluslararası alanda görece yüksek faizler sayesinde gelen sıcak paralara dayanan, ucuz iş gücü ve görece yüksek kâr oranları sayesinde doğrudan yatırım çeken Türkiye kapitalizmi, dünya ekonomisinde “yükselen piyasalar” arasında kabul edilerek emperyalist tekellerin ortalamasının üzerinde kâr etmelerini sağlıyordu. Bununla birlikte ithalata bağımlı ihracat yapan sanayisiyle de tamamen emperyalist tekellere ve dünya ekonomisine bağımlı olarak işliyordu. Geçtiğimiz yıl dünya ekonomisinin motoru haline gelen Çin’in büyümesindeki yavaşlama ve “yükselen piyasa” kategorisindeki ülkelerdeki kriz belirtileri Türkiye’de de krizin yakın olduğuna işaret etmekteydi. Nitekim geçtiğimiz yaz, bu kategorideki ülkelerden Brezilya ve Rusya’da krizin patlak verdiği dönemde, kredi derecelendirme kuruluşlarının Türkiye kapitalizminde borçların geri ödenmesindeki risklerin arttığına ilişkin değerlendirmeleri su yüzüne çıkmıştı.

DÜNYA KAPİTALİZMİNİN KRİZİ VE SERMAYENİN EĞİMLERİ

Bir yıl içerisinde dünya çapında öne çıkan gelişmeler, ABD başkanlık seçimleri, Brexit’in yanı sıra ülkeler arasındaki kutuplaşmaların belirginleşmesiyle AB krizinin daha da yakıcı bir sorun haline

gelmesi, Çin’in para birimi yuanın rezerv para olmasıyla dünya ekonomisinde daha etkin bir güç olma yolunda ilerlemesi gibi etkenlerin yanı sıra, emperyalist hegemonya krizinde Rusya ve Çin’in ağırlığını koymaya çalışması, dünya genelinde sermaye hareketlerinde yeni eğilimleri ortaya çıkarıyor. Merkezleri emperyalist metropollerde kurulu olan ve dünyadaki sermaye ihraçlarının büyük çoğunluğunu gerçekleştiren emperyalist tekeller, kendi hegemonyalarını korudukları ülke pazarlarında korumacı politikaları gündeme getirirken, dünya çapında da “yükselen piyasalara” dayanan kârlarını buralardaki sosyoekonomik sorunlar ve siyasal krizlerin patlak vermesiyle, daha güvenilir -kendi hakimiyetlerinin daha dolaysız olduğu- piyasalara ve yatırımlara yönlendirmeye başlıyor. Bu eğilim kuşkusuz ki emperyalist rekabeti ekonomik alanda da kızıştırmış bulunurken, dünya ekonomisindeki yavaşlama, yatırımlardaki ve dünya ticaretindeki durgunluk bu eğilimi güçlendiriyor.

TÜRKİYE’DE ÇÖZÜLEMİYEN REJİM KRİZİ VE EKONOMİK SONUÇLARI

Dünya genelindeki bu tabloya paralel olarak Türkiye kapitalizminin dünyayla kurduğu ilişkinin kriz eğilimini güçlendirdiğini belirtmiştik. Bir de bunun üzerine sermaye odakları arasında uzunca süredir devam eden rekabet ve rejim krizinin darbe girişiminin ardından devlet krizine dönüşmesi, Suriye ve Irak’a yönelik bartağa saplanan dış politika ve bununla da bağlantılı olarak Kürt halkını hedef alan kirli savaş gibi etkenler, Türkiye kapitalizmine akan sermayenin önüne engel olarak çıkabilecek riskleri artırdı. Barda-

ğı taşıran son damla ise darbe girişimi ve hemen ardından hayata geçirilen OHAL rejimiyle AKP iktidarının kendi paçasını kurtarmaya dönük uygulamaları oldu.

SERMAYENİN KRİZE ÇÖZÜMÜ İŞÇİLERİ EZMEKTEN GEÇİYOR

Bugün bu tabloya “çözüm” için öne sürülen “ekonomimizi kurtaralım”, “yastık altı dolarlarımızı bozduralım”, “milli paramıza sahip çıkalım” lafları ise sermayenin döviz ihtiyacını karşılamak içindir. Yurt dışındaki varlıkların, mevduatların ve nakdin Türkiye’deki bankalara gelmesi için “Varlık Barışı” düzenlemesiyle kara para aklamayı yasallaştırarak Türk sermaye devleti nasıl ki döviz ihtiyacını karşılamayı amaçlıyorsa, “dolar bozdurma” da, emekçilerin ellerinde kırıntı düzeyinde kalan, ama olduğu kadarıyla da görece değerlenen birikimlere el koymak anlamına gelmektedir.

Bütün bunlar olurken, sermayedarlar hiç de “döviz bozdurma” niyetinde değil, aksine döviz olarak kârlarını arttırma ve spekülasyonla kârlarla borçlarını geri ödemeye bakmaktadır. Kısacası emekçilerin elindeki ufak kırıntılar patronların kasa-larına aktarılacak istenmektedir.

Dolar krizinden ziyade orta vadede yatırımları arttırmayı ve sermayenin akışını sağlamayı amaçlayan, sözde “üreten Türkiye” için belirlendiği iddia edilen EKK kararları ise eğer ki bu güncel kriz dinamikleri aşılabılırsa sermayeye güllük güllü bir ortam yaratmayı amaçlamaktadır. Alınan kararların başında bankalara verilen güvence gelmektedir. Buna göre, bankaların verdiği krediler karşılığında oluşan borçların geri ödeneceğinin güvencesi bankalara verilecektir.

Ek olarak, krizinin ilk belirtilerini giderek artan iflaslarla dışa vuracak olan KOBİ’lerin yanı sıra, büyük burjuvazinin ve ihracat yapan şirketlerin nakit sıkışıklığına çözüm olarak kredi imkanları arttırılmakta, büyümesi yavaşlayan imalat ve inşaat alanlarına yatırımı teşvik edici düzenlemeler yapılmakta, şirketlerin SSK prim borçlarını ödemesine kolaylıklar sunulmaktadır.

EKK kararları arasında işçi sınıfı ve emekçiler lehine gibi gözükken ek istihdam kararı ise temel bir sorunu, güvenceli iş sorununu çözmemektedir. 1 Mayıs’ın hemen ardından meclisten geçen “kiralık işçilik” yasasını göz önünde bulunduracak olursak, bu “ek istihdam” işten atmaların, işsizliğin, güvencesiz ve ucuz iş gücünün yaygınlaşmasıyla birlikte hiçbir anlam taşımayacaktır.

Ayrıca EKK kararları duyurulurken kamuda tasarruf yılına girildiğinin açıklanması; bir süredir gündemde olan “performans sistemi”, “taşeron işçisine kadro” yalanıyla hayata geçirilecek “özel sözleşmeli personel” gibi düzenlemeler ve darbe bahanesiyle kamu emekçilerine saldırılarla birlikte, güvencesiz ve esnek çalışmanın önünün açılacağını göstermektedir.

Hal böyleyken “ekonomimizi krize sokmayalım”, “milli menfaatlerimize sahip çıkalım”, “milli birliğimizi koruyalım” laflarının demagojiden başka bir anlamı olmadığı ortadadır. Bu laflarla, AKP’nin sermayenin çıkarları için çırpındığı gerçeği çarpıtılmakta; işçi ve emekçiler kendi çıkarlarını bir kenara koymaya ve sermayenin çıkarlarına sahip çıkmaya zorlanmaktadır.

Sermayedarları kurtarma paketi!

İşçi ve emekçiler kriz olgusunu yaşamalarında çoktan hissetmeye başlamasına rağmen, AKP iktidarı tüm aparatlarıyla birlikte kriz üzerinden manipülasyon oluşturma çabasını sürdürüyor. Krizin teğet geçeceğini iddia eden AKP iktidarı, bununla birlikte dolar bozdurma çağrıları yapıyor, kriz karşısında alacakları önlemleri sıralıyor. Fakat tüm bu beyhude çabaya rağmen yaşanan krizin emareleri Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine bile yansıyor.

TÜİK tarafından açıklanan rakamlar Türkiye ekonomisinin büyümesi üzerinden AKP ve Erdoğan'ın kendilerine biçtiği "başarı öyküsünün" sonuna işaret ediyor. Bu verilere göre Türkiye ekonomisi 2016'nın üçüncü çeyreğinde yüzde 1,8 küçüldü. (Benzeri bir küçülme yine 2009 yılında "krizin Türkiye'yi teğet geçtiği" dönemde de yaşanmıştı.) Hane halkı nihai tüketim harcaması yıllık yüzde 3,2 oranında azaldı. Cari açık Ekim'de 1,68 milyar dolar olurken, cari işlemler açığı 33,7 milyar dolar oldu. Mal ve hizmet ihracatı yıllık yüzde 7 azaldı. İmalat üretimi yıllık yüzde 3,2 daraldı. Hizmet sektörü yıllık yüzde 8,4 düşüş yaşadı. Sanayi sektörü yıllık yüzde 1,4 azaldı. Tarım sektörü yıllık yüzde 7,7 azaldı. Bu rakamlar bir kriz ortamında olduğunun sonuçları olarak kayda geçerken, TL'de yaşanan değer kaybı da devam ediyor.

TÜİK tarafından açıklanan verilerde bir başka gerçek daha itiraf ediliyor. İlgili verilere göre devletin nihai tüketim harcamaları yüzde 23,8 artmış bulunuyor. Bu harcamaların eğitime, sağlığa, kültür ve sanata ayrıldığını biliyoruz. Devlet giderlerinin kolluk gücüne, silahlanmaya, insan öldürmeye, diyanete, gericiliği artırmaya ve de Saray'ın faturalarını ödemeye gittiği ise ortadadır.

DOLAR BOZDURMA BALONU TEZ SÖNDÜ

Krizin boyutları artarken, hükümetin çözüm önerileri ise sermayeyi kurtarma paketleriyle devreye giriyor. Öte yandan krizin faturasını emekçilere yüklemeye hazırlanan AKP iktidarının "dolar bozdur-run" çağrıları da devam ediyor.

Dolar bozdurma çağrısının yaşanan kriz karşısında bir çözüm olmadığı biliniyor, dahası bu çağrının rağbet görmediğini de belirtmek gerekiyor. Zira bankalardaki döviz hesaplarının 11 Kasım - 2 Aralık arasında 2,7 milyar artarak 172,3 milyar dolara ulaştığı belirtiliyor! Öte yandan, ülkenin önemli çoğunluğunun açlık ve yoksulluk sınırında yaşadığı bir Türkiye gerçekliğinde dolar bozduracak kesimin, sermayedarlar olduğu, onların da zaten bu durumu fırsata çevirdiği söz konusu rakamlardan anlaşılıyor.

Hükümetin açıkladığı önlem paketi ise beklenildiği gibi sermaye sınıfının derdine derman arıyor. Zira onların önlemden anladığı şey, bir avuç sermayedarın kriz koşullarında kârlarını güvenceye almaktır.

ÖNLEM PAKETİNDE NELER VAR?

Patronların krizi sorunsuz bir şekilde atlattığı için alınan "önlemler" arasın-

da bir dizi teşvikler, kolay kredi destekleri, vergi indirimleri, prim ödemelerinin ertelenmesi, sıfır faiz uygulamaları vb. var. Binali Yıldırım; "Firmaların piyasada nakit ihtiyaçları var, nakit sıkıntısı var. Bu nakit sıkıntısını rahatlatmak, işlerini genişletmelerini sağlamak hatta istihdamı arttırmak için hazine kefaleti getirmek suretiyle, Kredi Garanti Fonu'nun kefaletiyle 250 milyar liraya kadar bir kredi hacmi oluşturuyoruz" diyor. Yani hazine, verilen kredilerin geri ödenememesi halinde, batık kredileri üstlenecektir. Bu kaynak da, işçi ve emekçilerden yapılan kesintiler, vergiler ya da işçi ve emekçiler için yapılacak harcamalardan kısıtlamalarla elde edilecektir. Yani patronların ödemedikleri kredi borçlarını işçi ve emekçiler ödeyecektir.

"Kamu, devlet olarak 2017'de muazzam bir tasarruf yılı olacak" diyen başbakan, devlet olarak fuzuli harcamaları kısacağını iddia ediyor. TÜİK verilerine de yansıyan devletin nihai tüketim harcamalarındaki yüzde 23,8 artışı görmezden gelemiyor belli ki; "Çok ciddi tasarruflar yapacağız, bunun da tüm detaylarını çalıştık. Önceliği olmayan harcamalar, yeni bina alma, yeni araba alma vesaire gereksiz masraflar yapılmayacak. Fuzuli yere seyahatler, bunlardan kaçınacağız. Bir anlamda vatandaşlarımızdan bir şey

isterken, 'Haydi dövizini bozdur, ülkene, ekonomine omuz ver' derken, önce devlet kurumları olarak bizim elimizi taşın altına koymamız lazım" diyor. Ancak bunun fiiliyatta olmayacağı açık. Onlar tasarruf adı altında işçi ve emekçilere düşük ücretlere, artan vergi yüklerine ve zamlara razı olmayı dayatacaklar.

Pakette sermayedarların beklediği 'reformların' gerçekleşeceğine dair de söz veriliyor. Söz konusu "reformların" esası ise şudur: "devletin bütün alanlardaki belirleyici rolünün, ekonomideki ve diğer alanlardaki belirleyici rolünün sınırlandırılması" ve "vatandaşın devletle olan işinin azaltılması." Yani her alan sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlenecek ve onun insafına bırakılacak. Eğitimden sağlığa, sosyal güvenlikle ulaşıma her alanda işçi ve emekçiler ödedikleri vergilerin karşılığını alamayacak. Ama en basit hak arama eyleminde ya da muhalif her duruşta karşılarında yargıyı ve düzenin kolluk güçlerini bulacak! AKP'nin, 2017'de ülkeyi sermaye sınıfı için diken-siz bir sömürü bahçesine dönüştürme vaatleri bunlardan ibarettir.

Görüldüğü gibi bir sermaye hükümeti olarak AKP, patronlar krizin faturasını ödemesin, krizi fırsata çevirebilsinler diye önlem almaktadır.

En fazla 'tutuklu gazeteci' Türkiye'de

Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü'nün (RSF) raporunda, dünya çapında hapisteki gazeteci sayısının Türkiye'deki gelişmeler nedeniyle arttığı bildirildi. Raporda, Türkiye'de 100'den fazla gazetecinin hapiste bulunduğu, raporun yayımlandığı tarihe kadar aralarından en az 41'inin doğrudan mesleğiyle ilgili olarak tutuklandığının belirtildiği belirtilerek, Türkiye'nin en fazla gazetecinin hapiste bulunduğu ülke konumunda olduğu kaydedildi.

Cumhuriyet gazetesinin yazar ve yöneticilerinin 31 Ekim'de gözaltına alındığının hatırlatıldığı raporda; "OHAL'i fırsat bilen hükümetin bunu çok sesliğe son vermek için kullandığı, hükümete eleştiri yöneltmenin, Fethullah Gülen'e ya da Kürt hareketine her türlü sempatinin bir gazetecinin, herhangi bir suça karışıp karışmadığına dair kanıta gerek olmadan hapse atılması için yeterli bir neden olduğu" ifadeleri kullanıldı.

Dünya genelinde ise 348 gazetecinin

hapiste olduğu belirtilirken bu rakamın geçen yıla oranla yüzde 6'lık bir artışa işaret ettiği ve bunun örgütün şimdiye kadar kaydettiği en yüksek rakam olduğu belirtildi. Rapora göre; Türkiye'de gözaltına alınan gazetecilerin sayısı darbe girişimin ardından yüzde 22 arttı. Örgütün Berlin'de yaptığı açıklamada, "Türkiye'de darbe girişimi sonrası oluşan baskı ortamının dünya genelindeki verilere yansıdığı ve toplam sayıyı yükselttiği" kaydedildi.

Gazetecileri Koruma Komitesi ise; bu yıl dünya çapında en az 257 gazetecinin hapse atıldığını, rekorun ise 81 gazeteciyi cezaevine gönderen Türkiye'de bulunduğunu bildirdi.

Türkiye'nin ardından en az 38 tutuklu gazeteciyle Çin ikinci, 25 tutuklu gazeteciyle Mısır üçüncü sırada yer alırken onları 16 gazeteciyi tutuklayan Eritre ve 14 gazeteciyi tutuklayan Etiyopya takip etti. İran ise 2008'den bu yana ilk kez ilk beşte yer almadı. Geçen yıl 19 gazeteciyi tutuklayan ülke, bu yıl ise sekiz gazeteciyi demir parmaklıkların ardına gönderdi.

Kanla beslenen bir düzen

Dinci sermaye iktidarının hem içeri- de hem dışarıda izlediği politikalar kent meydanlarını, caddelerini birer mezba- haya çeviren intihar saldırılarına zemin hazırladı. İş cinayetlerinde dünya birinci- liğini ele geçirmek üzere olan bu iktidar kirli savaşı derinleştirerek, Suriye toprak- larını işgal ederek, cihatçı çeteleri besle- yerek, ülkeyi intihar bombacılarının cirit attığı bir alana çevirmiştir.

Yüzlerce insanın ölümüne, binlerce- sinin yaralanmasına neden olan saldı- rıların siyasi sorumluluğunu taşıyan AKP iktidarının şefleri, hesap vermek bir yana pişkince laflar ediyor, şehit edebiyatı ya- pıyor, etnik, dinsel, mezhepsel baskı ve ayrımcılığı daha da körüklüyor. Dinci ikti- darın tutumu bu sorunu çözmeye değil, “olağanlaştırmaya” endekslidir. Ne de olsa katliamları istismar edip siyasi rant devşirmek, bu ilkel zihniyetin ‘fıtratında’ var.

AYAKTA KALMAYI KATLİAMLARA BORÇLU BİR İKTİDAR

Haziran Direnişi’yle toplumsal meş- ruiyetini yitiren, 17-25 Aralık hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet skandallarıyla itibarı beş paralık olan AKP iktidarı, 7 Haziran seçimlerinde hezimete uğrayacağını fark edince şiddet ve zorbalığa sarıldır. Kürt hareketiyle kurdukları “barış masasını” tekmeleyen dinci gericiliğin büyük şefi T. Erdoğan, seçimler öncesinde kirli sa- vaşın startını da verdi. Farklı bir amaçla gerçekleştirilen Reyhanlı Katliamı bir yana bırakılırsa, bombalı saldırılar seri- si tam bu dönemde, HDP’nin seçimlere iki gün kala 5 Haziran’da gerçekleştirdiği Diyarbakır mitinginin hedef alınmasıyla başlatıldı.

7 Haziran seçim hezimetinin yarattığı sarsıntıyı atlatınca burjuva parlamento- sunu “yok hükmünde” ilan eden T. Er- doğan’la müritleri, düzenin anayasasını rafa kaldırarak “fiili başkanlık” sistemini başlattılar. Bu hamleyi Kürt halkına karşı

başlatılan kirli savaşla pekiştiren iktidar, ilk dönem öldürülen asker ya da polis yakınlarının sert tepkileriyle karşılaştı. Öyle ki, bir dönem AKP şefleri asker ce- nazelerine katılmaktan korkar hale gel- diler. 20 Temmuz 2015 Suruç, 10 Ekim 2015 Ankara katliamlarıyla yarattıkları korku/kaos ortamıyla durumu değiştir- meye başladılar.

Ankara Katliamı’nın ardından açık- lama yapan (geçen aylarda T. Erdoğan tarafından AKP çöplüğüne atılan) dö- nemin başbakanı A. Davutoğlu, intihar bombacılarının listesinin ellerinde bu- lunduğunu, ancak demokratik bir hü- kümet oldukları için eylem yapmadan, yani kendilerini patlatmadan onlara bir şey yapamayacaklarını söylemişti. IŞİD’e toz kondurmamak için Ankara Gar Katliamı’nı “kokteyl terör eylemi” diye tanımlayan aynı zat, yapılan kamuoyu yoklamalarında AKP oylarının artmaya başladığı “müjdesi”ni de verdi. Bu açıkla- ma ile tetikçilerine verdiği mesaj nettir; “katliamlar AKP’nin oylarını artırıyor, o halde devam etmelidir!”

Kürt halkının yaşadığı mahallelerin enkaza çevrilmesi, insanların toplu halde

apartman bodrumlarında yakılmasıyla kirli savaş derinleştirilirken, kent mey- danlarında bombalar patlamaya devam etti. Zaten AKP şefi de istediği 400 mil- letvekili verilmedi diye savaşın başladığı- nı ilan etmekte bir sakınca görmüyordu. Dökülen kanlar sayesinde oylarını arttı- rıp 1 Kasım seçimlerinde tek başına hü- kümet kurma imkanı bulan AKP toplumu kutuplaştırarak, şiddet ve zorbalığı arttı- rarak başkanlık sistemini de yasal zemine kavuşturma hesapları yapıyor. Böyle bir iktidarın faşist zorbalığı azdirması, katli-amlara zemin hazırlaması kaçınılmazdır. Zira kan döküldükçe kendini güvende hissedenden bir dinci sermaye iktidarı ger- çeğiyle karşı karşıyayız.

KANLA BESLENEN BİR SİSTEM

Savaş, ölüm, yıkım gibi musibetler emperyalist kapitalizmin vazgeçilmez- lerinin ön sıralarında yer alır. 70 yıldır emperyalistlerin Ortadoğu halklarını hedef alan saldırılarında tetikçilik yapan Türk sermaye devleti hem dış politikasını hem iç politikasını saldırganlık ve savaş ekseninde geliştirmektedir. Şaibeli 15 Temmuz darbe girişimini “tanrının lütfu”

sayabilen bir zihniyetin güdümünde bu- lunan sermaye iktidarı toplumu savaş ve kaos ortamına sürüklüyor.

Beşiktaş’taki bombalı eylemin ardın- dan dinci iktidarla besleme/tetikçi med- yasının sergilediği tutum, katliamlara yol açan nedenleri ortadan kaldırmayı değil daha çok kan, daha çok katliam istedik- lerini bir kez daha gözler önüne serdi. Etnik, mezhepsel ayrımı kışkırtan, legal Kürt hareketine karşı süreklilik avı başlatan, “inşallah hepimiz şehit olacağız” gibi iç- renç söylemleri yaygınlaştıran bu iktida- rın şefleri katliamları adeta el ovuştur- rak izliyorlar.

Dört koldan yükseltelen bu histerik hamaset “illa da kan isteriz” diyen bir zihniyetin iş başında bulunduğunu kanıt- lıyor. Bu zihniyet iş başında bulunduğu sürece, yani burjuvazinin sınıf egemenli- ği devam ettikçe ne savaş ne çatışma ne katliam eksik olacak. Bu durum yayılma- cılığa, zorbalığa, katliamlara karşı yüksel- tilecek mücadelenin büyük bir önem ta- şıdığını, ancak etkili olabilmesi için tüm bu musibetlerin kaynağı olan kapitalizmi hedef almasının da şart olduğunu hatırlatmaktadır.

İstanbul’da bombalı eylem

İstanbul Beşiktaş’ta 10 Aralık akşa- mı Vodafone Arena stadı çıkışında ve Maçka Parkı’nda patlatılan bombalar sonucu resmi rakamlara göre 37’si polis 44 kişi ölürken 150’den fazla kişi de ya- ralandı.

Kürdistan Özgürlük Şahinleri (TAK) açıklama yayınlayarak İstanbul’un Beşiktaş ilçesinde polise yönelik fedai

eylem gerçekleştirdiklerini duyurdu. Açıklamada 10 Aralık günü 22.30 su- larında TAK’a bağlı Şehit Tirej İntikam Timi’nin, İstanbul Vodafone Arena Stadyumu ile Maçka Parkı’nda eş za- manlı eylemler gerçekleştirdiği belir- tildi. TAK üyesi 2 kişi tarafından fedai eylemler yapıldığının dile getirildiği açıklamada, eylemcilerin kimliklerinin

önümüzdeki günlerde açıklanacağı ifa- de edildi.

Eylemlerde öldürülen polis sayısının 100’den fazla olduğu öne sürülen açık- lamada, Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik sürdürdüğü kirli savaş, eylemin gerekçesi olarak gösterildi. Açıklamada, TAK’ın sivilleri hedef alma- dığına değinilerek şu ifadeler kullanıl-

dı: “Nitekim Ş. Tirej İntikam Timi büyük bir titizlikle bu eylemi gerçekleştirmiştir. Ancak Başkan Apo’nun tutsaklığı devam ederken, TC-AKP faşizmi Kürdistan’da her gün analara işkence yaparken, genç kızların cenazeleriyle oynarken, çocuk- ları katlederken Türkiye’de rahat bir ya- şamanın sürdürülebileceği beklenmemeli- dir. Türkiye Halklarının bu faşizme artık dur demesi gerekmektedir. Çünkü bu ka- ostan sadece AKP faşizmi sorumludur.”

Bu pisliği devrim temizler

Cemaat-AKP ortaklığı 2012 yılında çatırdamaya başlamış, iktidar gücünün paylaşımı sorunu süreç içerisinde yol arkadaşlığını düşmanlık boyutuna taşımıştı. Rejim krizi zemininde cereyan eden bu dalaşma 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları ile yeni bir boyut kazanmış, söz konusu operasyonlar her iki tarafın “kirli çamaşırlarını” tek tek ortaya dökmüştü.

AKP hükümeti yolsuzluk iddialarını yalanlayarak işe başlamış, yolsuzluğa adı karışan dört bakanın soruşturulmasına izin vermemiş, 7 Haziran seçim sonuçlarının ardından hesap verme korkusuyla ülkeyi kan gölüne çevirerek seçimlere gitmiş, en son darbe girişiminin ardından yarattığı “mazlum” havasının arkasında 17-25 Aralık’ı da kendilerine yönelen bir darbe girişimi olarak niteleyerek şimdilik “paçayı kurtarmıştı.”

YOLSUZLUK GÖRÜNMEYEN ANCAK HER DAİM BİLİNE BİR GELENEK!

Bu topraklarda sermaye güçlerinin yaptığı yolsuzluklar görünmeyen ancak her daim bilinen bir gelenek olarak var olageldi. Atasözlerine konu olacak kadar kanıksanmış olan yolsuzluğun tanımını yine bizzat burjuvazi tarafından Avrupa Konseyi Yolsuzlukla Mücadele Özel Hukuk Sözleşmesi’nde “doğrudan doğruya ya da dolaylı yollardan, kişinin yürüttüğü görevi veya işinin gerektirdiği davranışı yasalara uygun bir şekilde gerçekleştirmesinde sapmalara yol açacak veya başka her türlü yasadışı menfaatin talep edilmesi, teklif edilmesi ya da kabul edilmesi” olarak tanımlanmıştır. Sınıflandırılan yolsuzluk biçimleri içinde ise konumuz itibarı ile siyasal ve yönetsel yolsuzluklara dikkat çekmek gerekmektedir. Siyasal işlevlere ilişkin kamu yetkisinin, siyasal yönetim ya da yasa yapımı sürecinde çıkar gözetilerek yasal düzenlemelere aykırı biçimde kullanılmasına “siyasal yolsuzluk” denilirken, yönetsel işlevlere ilişkin kamu yetkisinin kamu yönetimi ve yasaların uygulanması sürecinde çıkar gözetilerek yasal düzenlemelere aykırı kullanılmasına ise “yönetsel yolsuzluk” denilmektedir. Genel bir kanıksama ile kabul gören patronaj; siyasi partilerin, iktidara geldikten sonra üst düzey bürokratları görevden alarak yerlerine kendi yandaşlarını atamaları, siyasal ve yönetsel yolsuzluğun kesişim kümesi olmaktadır.

Türkiye siyasi tarihi ise bu türlere verilebilecek çeşitli örneklerle doludur.

Uluslararası Saydamlık Örgütü’nün 2007 yılı verilerinde Türkiye, 80 ülke arasında temiz toplum sıralamasında 64. sıradadır. Aynı örgütün 2014 verilerinde ise Türkiye yolsuzluk algılaması en fazla kötüleşen ülke olmuştur. ABD merkezli araştırma şirketi Pew’in 2007-2014 yılları arasında gerçekleştirdiği ve 7 ülkeyi kapsayan anketin sonuçlarına göre yolsuzluk endişesi ortalama %15 artarken Türkiye %25’lik artışla yolsuzluktan en çok endişe duyulan üçüncü ülke olarak açıklanmıştır.

Yukarıda verdiğimiz tanımlamaları ve sıraladığımız sayısal verileri biraz somutlamak gerekirse; Turgut Özal’ın 1992’de Kamu İktisadi Teşebbüsleri için yönetim kurullarının dışında kurulan danışma kurullarını gerekçelendirirken sarfettiği sözlerle kulak vermek kafi olacaktır: “Milletvekilleri bize yer bulun dediler. Dedim ki, yönetime sokmam; sokarsam politika olur. Tuttuk, o yüzden danışma kurullarını oluşturduk. Danışma kurullarının oluşturulmasının ana amacı, bu gibi adamları getirme ihtiyacı her partinin var. Eninde sonunda var. O vakit siz, yönetim kurullarına sokuyorsunuz. O zaman, yönetim kurulları icra eden kuruluşlara, politika resmen girmiş oluyor. Hiç olmazsa bura da parayı alsın yönetime karışmasın.”

TÜRKİYE’NİN YOLSUZLUK TARİHİNDE KISA BİR GEZİNTİ

Türkiye yolsuzluk tarihine kısaca göz attığımızda yolsuzluğun sermaye devletinin bir geleneği olduğu açıkça görülmektedir.

*Türkiye’nin ilk yolsuzluk “skandalı” sermaye devletinin yaşı kadar eskidir.

İkinci Cumhurbaşkanı olarak koltuğa oturan İsmet İnönü’nün siyasi hasımlarına karşı başlattığı hareket sonucu İstanbul’un Vali-Belediye Başkanı Muhittin Üstündağ’ın otobüs alımlarında ve Surp Agop Mezarlığı ile Asri Mezarlık’ta bazı yolsuzluklara imza attığı gündeme geldi.

*1939 yılında ise Tan gazetesinin “Tayyare Kaçakçılığı... Türkiye için Amerika’dan tayyare alıp, Franko’ya satmak isteyenler tutuldu” diyerek duyurduğu yolsuzluk olayında Almanca kral, “König” lakabıyla anılan Ekrem Hamdi Bakan adlı bir istihbarat görevlisinin Milli Müdafaa Vekili Kazım Özalp’ın imzasını taklit ederek Kanada’ya 40 uçak sipariş etmesi gündeme geldi. König görülen dava sırasında İspanya’ya uçak satış işini Fuat Baban ile yaptığını ve bu işten 175 bin lira komisyon aldığını açıkladı. Ayrıca, Kazım Özalp’ın Fuat Baban’ın hamisi olduğunu ve Baban aracılığıyla Almanya’da yapılan ve 21 milyon lira değerindeki bir sipariştan dolayı 200 bin lira komisyon aldığı gündeme yansıyan iddialar arasında yer aldı.

*1938-39 yıllarında kurucuları arasında Celal Bayar’ın oğlu Refii Bayar’ın da bulunduğu İmpeks, Satie ve Denizbank adlı komisyon şirketlerinin kendilerini Etibank-Merkez Bankası-Denizbank-Kömür Şirketler ve İktisat Vekaleti’nin temsilcisi olarak tanıtp % 4-6 iskonto ile iş bağladıkları ortaya çıktı.

*İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında ise Gümrük ve Tekel Bakanı Suat Hayri Ürgüplü ve bakanlığın pek çok memurunun karıştığı karaborsacılık, karne yolsuzlukları, 1947’de Marshall yardımları ile başlayan ithal malların tahsislerinde yolsuzluklar, bakır, kalay, lastik

yolsuzlukları gündeme geldi.

*1980’lere gelindiğinde öne çıkan yolsuzluk “skandalları” arasında Dalan ismi öne çıktı. İstanbul’u imara açan belediye başkanı olarak anılan ve 1984-’89 yılları arasında İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapmış olan Bedrettin Dalan’ın adı imar yolsuzlukları ile gündeme geldi. Hakkındaki 35 dosya ile 1986’da adını yolsuzluklar tarihine yazdırdı.

*Cinayet Bürosu’nda sorgulanan Selim Edes’in itirafında; 1985’te Emlak Bankası’na sattığı bir arazinin parasını tahsil edememesi üzerine alacağının tahsili için Emlak Bankası Genel Müdür Yardımcılığı, Denizcilik Bankası Genel Müdürlüğü ve Emlak Bankası Genel Müdürlüğü yapan Engin Civan’ın rüşvet aldığı ortaya çıktı.

*1998 yılında ANAP-DSP-MHP koalisyonunun Türkbank “skandalı” ile çökmesinin ardından dönemin başbakanı Mesut Yılmaz, Yüce Divan’da ihaleye fesat karıştırma suçundan yargılandı ve suçlu bulundu.

*Yine siyasal çatışmalar sonucu gündeme gelen mal varlığı soruşturmalarında DYP Genel Başkanı Tansu Çiller’in milletvekili seçildikten sonra TBMM Başkanlığı’na sunduğu mal bildirimi ile daha sonraki bildirimleri incelendi. Çiller’in servet artışının usulsüz yollardan olduğu tespit edildi ve mal varlığı kanunlara, hukuka ve genel ahlaka aykırı şekilde elde edilen 1.605 milyon dolar olarak hesaplandı.

*1989’daki yerel seçimlerde SHP’nin sloganı “Dalan = Talan, Yalana da, Dalan’a da son” oldu. Yolsuzluk karşıtı kampanyanın etkisiyle SHP’den Nurettin Sözen yüzde 35,9 oyla İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı oldu ve arkadaşı Ergun Göknel’i İSKİ’nin başına getirdi. Fakat gelenek bozulmadan devam etti. Aldatılan eşin itirafları ile ortaya çıkan İSKİ yolsuzluğunda ise İSKİ’nin genel müdürü Ergun Göknel’in ihaleleri paravan şirketlere aktardığı gündeme geldi.

*’90’lı yıllar siyasal gericiğin İslami yardım adı altında gerçekleştirdiği yolsuzluklara tanıklık etti. Refah Partisi’nin Bosna için topladığı yardımların RP’nin kasası olarak bilinen Süleyman Mercümeğin hesabına geçirildiği ortaya çıktı. Mercümeğin hesapları incelendiğinde yurtdışında yaşayanların vekaleten kurban kestirmek için ödedikleri paraların da Mercümeğin hesabına oradan da RP’ye aktarıldığı gün yüzüne çıktı.

*Refah Partisi’nin bir başka yolsuz-

luğu ise hac organizasyonu üzerinden ortaya çıktı. Van Der Zee şirketinin kağıt üzerindeki sahibi Beşir Darçın, Ankara'da terzilik yaparken birden bire, içinde RP'nin genel merkez binası ve Erbakan'ın evinin de bulunduğu çok sayıda gayrimenkulün sahibi ve beş şirketin ortağı oldu. Ayrıca, Van Der Zee şirketinin adresi ile Refah Partisi Genel Merkezi'nin adresi aynı idi. Van Der Zee şirketi, Erbakan'ın Suudi Arabistan'a yaptığı bir ziyarette Kral Fahd'dan şirket için istenen ve kabul gören 5 bin kişilik ve bir yıl sonra artarak on bin kişilik olan hac kontenjanıyla büyük bir vurgun yaptı. Hacı adaylarından alınan konut fonunun da devlete yatırılmadığı ve 4 yıl içinde toplanan 200 milyar liralık fon parasının da Van Der Zee'nin, dolayısıyla RP'nin kasasına gittiği de ortaya çıkan yolsuzluğun bir diğer ayağı olarak gündeme geldi.

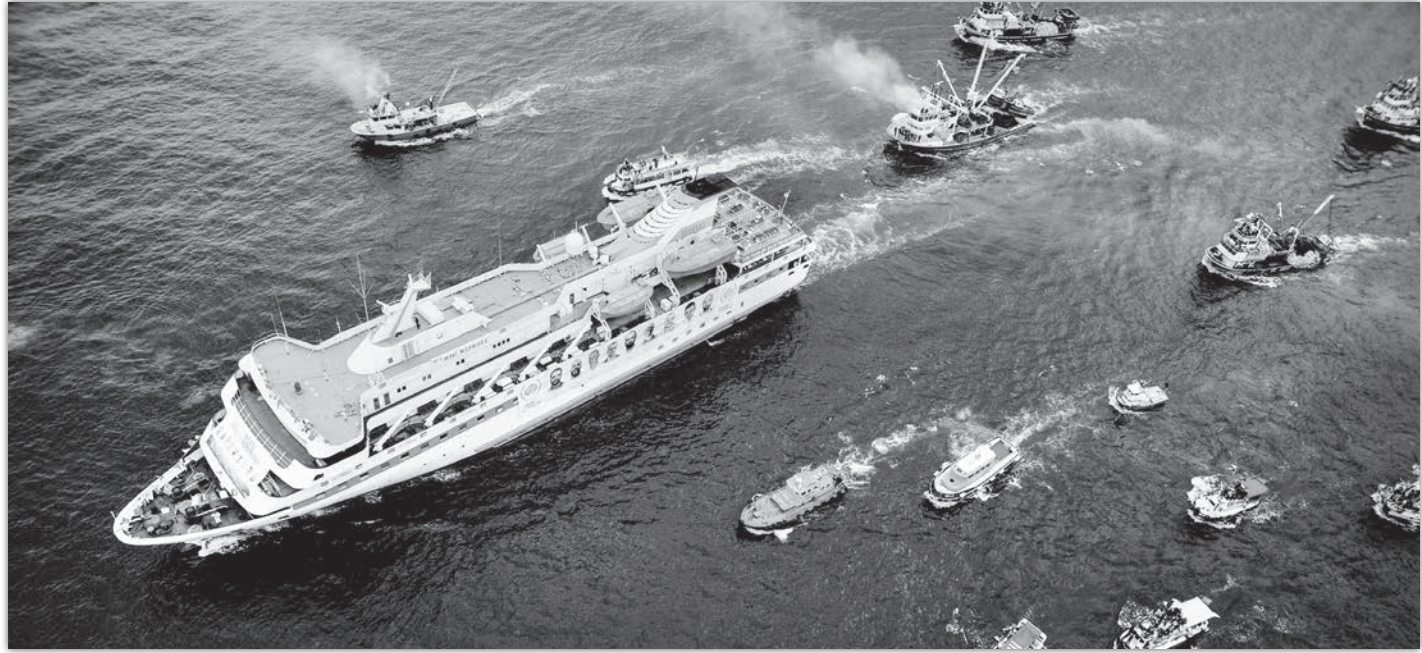
*Erbakan'ların ardılları olarak siyaset sahnesinde boy gösteren AKP ise geleneği bozmadı. AKP önce üstü kapatılmaya çalışılan Deniz Feneri, ardından ise 17-25 Aralık operasyonları ile yolsuzluk tarihine adını altın harflerle yazdırdı.

*Yolsuzluk tarihimizdeki kısa gezintimizi AKP'li bakanların kimi sözleri ve tehditlerini anarak sonlandırmak gerekir. Tekel'in özelleştirilmesi sürecinde "babalar gibi satarım!" sözleri ile hafızalara kazınan dönemin Maliye Bakanı Kemal Unakıtan 2004 yerel seçimleri arifesinde İzmir'deki işadamlarını toplayıp şu sözleri söylemişti; "Bizim adayımız Taha Aksoy'u seçerseniz Başbakan ve Maliye Bakanı memnun olur, ne demek istediğimi anladınız, sizi mutlu ederiz, siz kazançlı çıkarsınız." Unakıtan'ın SEKA kağıt fabrikasının satışıyla ilgili eleştirilere de, "Stratejik bir yermiş. Ne stratejisi! Önemli olan müşteri bulmak. Müşteri gece gelsin, pijamayla çıkarım karşılına" diyerek yanıt vermesi, AKP hükümeti şahsında sermaye devletinin genlerine yolsuzluğun ve peşkeş çekme pratiğinin ne denli işlediğini gözler önüne serdi.

YOLSUZLUKLARA KARŞI ZAMAN AŞIMI KALKANI

Sıralanan örnekler, siyasal çatışmalar sonucu ortaya çıkabilmiş vakalardır ve bu vakalara uygulanan yaptırımlara göz atıldığında yolsuzluk davalarında zaman aşımı kalkanının ardına saklanıldığı ve genel olarak alt kademe bürokratlar küçük cezalar alırken sermaye devletinin tepesindeki isimlerin "beraat ettiği" görülmektedir. Ortaya çıkarılamayan, üstü siyasal erkin gücü ile örtülen yolsuzluk vakaları ise harcı yalan ve hırsızlıkla karılan bu düzen sınırları içerisinde bilinmezliklerini korumaya devam etmektedir. Ancak kamu kaynaklarının kamu yararına kullanılacağı, mülkiyet üzerindeki çıkar ilişkilerinin silineceği işçi sınıfının iktidarı altında, sermaye devletinin kirli sicili tam olarak aydınlatılabilecek ve sorumlularından hesabı sorulacaktır.

İki stratejik ortağın Mavi Marmara anlaşması

Davos'taki "one minute" çıkışı, Mavi Marmara'yı gündemde tutmaya yönelik sarf edilen sözler, kapitalist-empervyalist bir çağda tüm düzen politikacıları için suya yazılmış yazılar gibidir. Asıl gerçek girilen ticari ve askeri ilişkiler, emperyalist efendilerin çıkarı için yapılan ortaklıklardır.

Mavi Marmara gemisine yönelik İsrail askerlerinin gerçekleştirdiği saldırıyla ilgili görülen dava sonuçlandı. Böylece AKP'nin dış politikada 'düşmanları azaltma ve dostları artırma' stratejisinin ilk duraklarından birinin Tel Aviv olduğu anlaşılmış oldu. Diğer taraftan, kısa bir zaman öncesine kadar Mavi Marmara saldırısı ile ilgili söylenen tüm sözlerin üzeri çizilirken katiller aklandı. Bu sonuç doğal olarak Mavi Marmara saldırısından en çok bahseden ismi, Erdoğan'ı ve onun sözlerini akla getirdi.

ERDOĞAN'IN TARİHE GEÇEN SÖZLERİ

16 Temmuz 2014: "Vicdanını bir insani yardım kuruluşundan çıkarmaya çalışıyorlar, hale bak. Kimdir bu insani yardım kuruluşu? Mavi Marmara ile Gazzeli bebeklere ilaç götüren mama götüren, gıda götüren, bunun için de ölümü göze alan bir yardım örgütü. Somali'de Filistin'de, Irak'ta, Suriye'de, Afganistan'da, taa Açe'de, Myanmar'da, bütün tehlikeleri göze alarak insanlara el uzatan bir insani yardım örgütü."

17 Temmuz 2014: "İsrail'in Mavi Marmara'dan dolayı bu yardım teşkilatına kini var. Pensilvanya'nın da aynı sebeple bu kuruluşa kini var. Ne diyordu, 'Otoriteden izin almalıydı'. Otorite kim, güneydeki sevdikleri mi, yoksa biz mi? Eğer otorite Türkiye'de bizsek biz zaten

izni verdik. Ama onlara göre İsrail."

29 Haziran 2016: "Siz kalkıp da Türkiye'den böyle bir insani yardımı götürmek için günün başbakanına mı sordunuz?"

TÜRKİYE VE İSRAİL İLİŞKİLERİ ERDOĞAN'DAN İBARET DEĞİL

Kuşkusuz Erdoğan'ın İsrail devletine karşı sözleri unutulmayacaktır. Sonuçlarıyla birlikte yan yana getirilerek, Demirel'in o meşhur sözü hatırlanacaktır; "dün dündür, bugün bugündür!" Filistin halkının meşru ulusal istemlerinin iç siyasete malzeme yapılması bir riyakârlık olarak tarihe geçmiş bulunmaktadır. Ancak siyonist İsrail devletiyle Türkiye arasındaki ilişkiler öylesine derin ve kalıcıdır, kökü geçmişe dayanmaktadır. Hatırlanırsa İsrail'i bir devlet olarak tanıyan ilk "Müslüman ülke" Türkiye'dir. Geriye dönük araştırmalar, Filistin davasına Türk devletinin nasıl yaklaştığını ibretlik örneklerini açığa çıkaracaktır.

Filistin halkının haklı istemlerini iç siyasette en çok kullananlar ise düzen siyasetini din sömürüsü üzerinden yapanlar oldu. Refah Partisi örneği oldukça açıktır. İsrail ile yapılan askeri-ekonomik anlaşmalar bu din istismarcılarının döneminde geçmişe göre rekorlar kırmıştı.

İsrail ile süren kirli ilişkiler, inişli çıkışlı da olsa AKP hükümetleri döneminde de devam etti. 2004 yılında Türkiye ile

İsrail arasında yıllardır gündemde olan Manavgat Nehri'nden İsrail'e su satışına ilişkin anlaşma imzalandı. Anlaşma ile Manavgat Nehri üzerindeki su arıtma ve dolum tesislerinden yılda 50 milyon metreküp arıtılmış suyun İsrail'e satışı hükme bağlandı.

2009 yılında İsrail'le 2 milyar 597 milyon 163 bin dolar olan ticaret hacmi, 2014 yılına gelindiğinde iki kattan fazla artarak 5 milyar 832 milyon 180 bin dolar oldu. Mavi Marmara krizinin ardından ilişkilerin dondurulduğu İsrail ile ihracat 368 milyon dolar arttı.

İsrail ile yapılan askeri anlaşmalar, tank ve silah modernizasyonu işinin İsrail'e verilmesi, uçak alımı vb. birçok örnek askeri ilişkilerin boyutunu göstermiştir. Keza Gazze'yi bombalayan İsrail pilotlarının eğitimlerini Konya'da yaptıkları gerçeği hâlâ hafızalardaki yerini korumaktadır.

Bu düzende politika dilinin ne kadar sahte olduğu bilinmektedir. Davos'taki "one minute" çıkışı, Mavi Marmara'yı gündemde tutmaya yönelik sarf edilen sözler, kapitalist-empervyalist bir çağda tüm düzen politikacıları için suya yazılmış yazılar gibidir. Asıl gerçek girilen ticari ve askeri ilişkiler, emperyalist efendilerin çıkarı için yapılan ortaklıklardır. Şu günlerde Ortadoğu halkları bu kanlı ortaklığın bedelini hayatlarıyla ödemektedir.

15 Temmuz'dan yansıyanlar

15 Temmuz sonrası “sanık ve tanıkların” ifadelerine yansıyanlar, devrimciler olarak on yıllardır anlatmaya çalıştığımız bütün kirli çamaşırları ortaya serdi. Tüm resmi ve özel kurumlarda torpil, adam kayırma, “benden olsun da ne olursa olsun” anlayışının ne kadar yaygınlaştığı, kadrolaşmanın ne denli had safhada olduğu, tüm açıklığıyla görüldü. Çalınan sorularla on yıllardır askeriye, polis teşkilatı, yargı ve öteki kamu kurumlarındaki önemli devlet görevlerine nasıl “sızıldı”, silahlı ve sivil bürokrasiye nasıl hakim olunduğu ve gerektiğinde darbe girişiminde bile bulunulabileceği kayıtlara geçti.

Bu suçlar yalnızca cemaate ait değil elbette. AKP ve cemaat bu suçları yıllar boyunca birlikte işlediler. Aralarında iktidar ve rant kavgası başlamasaydı, tüm bu kirli yöntemler daha uzun yıllar boyunca ortaklaşa uygulanacaktı. Din tacirleri toplumun dinsel duygularını kullanarak, yağlı palazlanma sağlayan inşaatlar ve yollarla göz boyayarak, kirli işlerinin üzerini el birliğiyle örtmeye devam edeceklerdi.

Darbe girişiminde bulunanların savunma tutanakları, açığa alınan ve ihraç edilen kamu görevlilerinin ifadeleri başka bazı gerçeklerin de ortaya saçılmasını sağladı. Cemaatin, genellikle en yoksul kesimlerin zeki çocuklarını seçtiği, yurtlar ve özel okullarda tanıdığı imkanlarla ağına düşürüp kazandığı olgusu, neredeyse her ifadenin ortak noktasını oluş-

turuyor.

Yoksul emekçiler, hem çocuklarının eğitim ve yurt ihtiyaçlarını parasal olarak karşılayamadıkları için, hem de dinsel istismarın da etkisiyle çocuklarını cemaate teslim etmişlerdir. Devlet katında cemaatlerin çok makbul olması, cemaatlerin meşru olduğu inancının toplumda yaygınlaştırılması, cemaate yakın olmanın iş bulmada, herhangi bir resmi kurumdaki işi halletmede kolaylık sağlaması vb. gibi nedenler de bu teslimiyette etkili olmuştur. Zaten son on yıldır cemaatin yurtlarında kalmak, okullarında okumak, gazetesini okumak, televizyonunu izlemek hem bir zorunluluk hem de bir ayrıcalıktı. Toplumun yoksul kesimleri de çocuklarının bu ayrıcalıktan yararlanmasını istiyordu. Bilindiği gibi bunun ağır faturası yine yoksul kesimlere kesil-

di. Darbe girişiminin ardından cemaatin en yetkili kişileri hâlâ dışarıda ve işinin başında iken, hatta hala milletvekilliği ve bakanlık yaparken, yoksul kökenden gelen sıradan öğretmenlerin lisansları iptal edildi. Kamu emekçileri ihraç edilerek işlerinden edildi, birçoğu hapse atıldı. Yani yukarıda filler tepişirken, olan yine çimenlere oldu.

Cemaat neden en yoksulların çocuklarına göz dikmiş ve kolayından ele geçirmiştir, diye sorduğumuzda karşımıza önemli bir gerçek çıkmaktadır. Devletin asli görevlerinden biri olan eğitimin her geçen gün paralı hâlâ gelmesi ve yoksul emekçiler için ulaşılabılır bir temel hak olmaktan çıkması, bu kesimi kolay av durumuna düşürmüştür. Devletin kam-bur olarak gördüğü ve bu yüzden ticarileştirdiği eğitim ve sağlık hizmetleri işçi

ve emekçilerin en temel haklarıdır. Bu temel haklar karşılığında asgari ücretten bile vergi kesilir. Devlet bu temel hizmetleri yerine getirmek bir yana, bir de para sızdırma alanına dönüştürdüğünde, bugün bir cemaatin, yarın öteki bir gerici-faşist yapının çocuklarımızı ele geçirmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Bu yaşananlar, kamusal ve parasız eğitimin temel bir hak olduğu şiarına daha fazla sahip çıkmamız ve bu şiar için mücadele etmemiz gerektiğini kuvvetle doğrulamıştır.

Kuruluşundan itibaren kamusal ve parasız eğitimi savunan Eğitim-Sen bu mücadelenin temel bir öznesi olabilmeli, kamusal ve parasız eğitimi savunan tüm kamu emekçileri bu mücadeleye omuz vermelidirler.

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

Rejim krizini çözmek adına AKP'nin ardına MHP'yi alarak dört elle sarıldığı anayasa değişikliğinde sona yaklaşıyor. Üstünde uzunca tartışmalar yapıldığı, içeriğine dair birçok genel geçer bilginin gündeme yansıdığı anayasa değişikliği geçtiğimiz hafta meclise sunuldu ve içerdiği maddeler netlik kazandı.

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ VAR OLAN KRİZİ DERİNLEŞTİRECEKTİR

Büyük bir “umut” olarak reklamı yapılan ve sanki toplumun geniş kesimlerince benimsenecekmiş gibi sunulan anayasa değişiklik teklifinde yer alan maddeler ise şaşırtmadı. Zira söz konusu değişiklik paketinde toplumun refah durumu, sosyal ve siyasal haklar, her geçen gün artan kadın cinayetleri ve çocuk istismarı, işsizlik gibi sorunlar yer almıyor.

Siyasal iktidarın ihtiyaçları doğrul-

tusunda hazırlanan anayasa değişiklik paketi ile sermaye devletin içinde debelendiği rejim krizinden çıkması amaçlanıyor. Fakat, toplumun karanlık bir uçurumun kıyısına yuvarlandığı ve ekonomik-sosyal krizin giderek derinleştiği bir dönemde siyasal belirsizlikleri ortadan kaldırmak bu türden düzenlemelerle mümkün olmayacaktır. Zira toplum, her an patlamaya hazır çok yönlü sorunlarla boğuşmaktadır, ekonomi ise ciddi kırılmalara gebedir. Dahası, sermaye devletin elindeki siyasal iktidar gücünü Tayyip Erdoğan'ın elinde toplayacak olan söz konusu değişiklikler, var olan siyasal krizi daha da derinleştirecektir.

“Yeni” anayasada son dönemeç

HUKUKSUZLUĞUN İÇİNDE HUKUKSAL DÜZENLEMELER

Anayasa değişikliğinin siyasal ve sosyal olarak ölü doğmasının yanı sıra hukuksal olarak da çelişkilerin göbeğinde yer aldığını vurgulamadan geçmemek gerekir. Kapitalist sistem içerisinde bağımsız ve tarafsız hukuk normlarından bahsetmek mümkün değilken, Türkiye'deki hukuk sistemi son dönem yaşanan gelişmelerle birlikte tam anlamıyla zıvanadan çıkmıştır. Tam da bu nedenle uluslararası burjuva hukuk kurumları dahi sermaye devletini uyarma ihtiyacı duymaktadır. HSYK'nın Avrupa Yargı Kurulları Ağı'ndaki (ENCJ) “gözlemci” statüsüne son verilmesi bu durumun

güncel örneği olmuştur.

DÜZENİ KARŞI MÜCADELE BÜYÜTÜLMELİ

Rejim krizini çözenin hukuksal ayağı olarak gündeme gelen ve “vatana millete hayırlı olsun” sözleriyle meclise sunulan anayasa değişiklik paketi, AKP iktidarı tarafından kendi konumunu ve gücünü pekiştirme hamlesi olarak ele alınıyor. Dahası, AKP iktidarı burjuva düzenin içerisinde debelendiği kriz ve bir dizi sorun alanının bu yolla ortadan kaldırılacağını iddia ediyor.

İşçi ve emekçiler açısından ise anayasa değişikliğinin evlerde kaynayan boş tencerelere sunduğu ve sunabileceği hiçbir şey yoktur. Burjuvazi kendi sefil çıkarları etrafında kenetlenmiştir. O halde, işçi ve emekçiler de kendi çıkarları etrafında birleşmeli ve düzene karşı mücadeleyi büyütmelidir.

İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye!

Asgari ücretin belirlenmesi konusunda son viraja giriliyor. Asgari ücret yaklaşık 6 milyon işçiyi ve ailesini ilgilendiriyor.

Sermaye temsilcileri, sermayeyi korumayı temel görev sayan AKP iktidarı ve Türk-İş bürokratlarının içinde olduğu Asgari Ücret Tespit Komisyonu'ndan insanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret belirlenmesini beklemek, ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdir.

SERMAYE CEPHESİ: ASGARI ÜCRETE ARTIŞ OLMASIN

Kapitalistlerin asgari ücrete ilişkin yaklaşımının temelinde kâr oranlarının yükselmesi vardır. Bu nedenle işçi sınıfının yaşamını sürdürmesi için gerekli olan asgari giderlerin karşılanması hayale dönüşür. En düşük ücret anlayışı aynı zamanda altı milyona yakın asgari ücretli işçinin ve ailelerinin yarı aç, yarı tok bir yaşama sürüklenmesinin nedenidir. Burjuvazi ve devleti açısından asgari ücretin yükseltilmesi en önemli kâr kapılarının birisinin kapanması demektir.

Burjuvazi, üretim maliyetlerinin aşağı çekilmesinin uluslararası rekabette oynadığı rolü sık sık gündeme getirmektedir. Zira kapitalizmin kirli rekabete dayalı gelişim süreci açısından düşük asgari ücret en önemli etkenler içinde yer almaktadır. Bu nedenle kapitalistler asgari ücrette yapılacak olan her artışın düşmanıdır.

Kapitalistler açlık sınırının 1500 lira, yoksulluk sınırının 4500 lira olduğu gerçeğinden elbette ki, haberdarlar. Buna rağmen sefil çıkarları için milyonlarca işçinin ve ailesinin sefalet ücretiyle yaşamaya devam etmesini, mümkünse asgari ücretin düşürülmesini arsızlıkla savunuyorlar.

AKP İKTİDARI KAPİTALİSTLERİN KARI İÇİN MESAI YAPIYOR

AKP iktidarı asgari ücretin 1300 TL'ye çıkmasının ardından kapitalistleri rahatlatmak için hemen devreye soktu.

Asgari Geçim İndirimi'ne el koydu. Yaptığı zamlarla 300 TL'lik artışın acısını işçi sınıfından kat be kat çıkarttı. İşsizlik fonunda biriken milyarlarca lira paranın patronlara fonlanması için yasal düzenlemeler yaptı. Kıdem tazminatının fona devredilmesi için düğmeye bastı.

2001 yılında kamuda ortalama ücret, asgari ücretin 3 katından fazlayken, 2016 yılında 2 katından azdır. Daimi çalışanlar için ortalama ücretler asgari ücretin 2 katına yakinken 2016'da 1,5 kata yaklaşmıştır. Genelde asgari ücret ile ortalama ücret arasındaki fark 1,5 kat civarına çıkmıştır. Kısacası asgari ücret AKP'li yıllar boyunca erimiştir.

TÜRK-İŞ ASGARI ÜCRETİNİN DEĞİL SERMAYE CEPHESİNİN SAFINDA YERİNİ ALIYOR

Türk-İş Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda görüntüde işçiler adına yer almakta, gerçekte ise burjuvazinin dümenine su taşımaktadır. İnsanca yaşamaya

yeten asgari ücret talebinin sokağa taşınmasından ölesiye korkmaktadır. Hak-İş de ihanetçi çizgisinin gereği olarak AKP iktidarını asgari ücret tartışmaları konusunda zorda bırakacak tutum ve davranışlardan özenle kaçınmaktadır.

DİSK ise asgari ücret konusunda işçi sınıfını taraflaştırmaya yönelik bir mücadeleye örgütlemekten kaçınmıştır. DİSK, asgari ücretin 2 bin TL olması talebiyle ortaya çıkmış ancak bu talebin kazanılması için gerekli mücadeleyi ortaya koymak için özel bir çaba göstermemiştir. Sermaye cephesini zora sokacak mücadele ve eylem biçimlerinden özenle kaçınmış, uzlaşmacı sendikacılık anlayışıyla hareket ettiğini asgari ücret tespiti sürecinde de orta koymuştur.

Asgari ücretin insanca yaşamaya yeten düzeye çıkması için gerekli olan şey, işçilerin birliği ve mücadelesidir. Ancak işçi sınıfı devrimci birliğini oluşturursa ve buna dayanarak mücadeleyi büyütürse insanca yaşamaya yeten asgari ücret hayal olmaktan çıkar, gerçeğe dönüşür.

İşçilere sefalet "asgari ücreti" dayatılacak

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun 2. toplantısı 12 Aralık'ta sözde işçileri temsilen komisyonda yer alan Türk-İş'in ev sahipliğinde yapılırken, sermaye hükümeti adına konuşan Mehmet Müezzinoğlu ise Bursa'da yerel televizyona açıklamalarda bulundu. Katıldığı programda güncel gelişmelere dair konuşan Müezzinoğlu, asgari ücret konusunda sermayenin "sıfır zam" dayatmasına paralel olarak işçilere "arzu ettiklerini alamayacakları" sinyali verdi.

"ARZU EDİLENİ VERMEMİZ MÜMKÜN GÖZÜKMÜYOR"

"Her iki tarafı da mutlu etme" ve "hakkaniyetli hakem" yalanlarıyla sermayenin isteklerine uygun karar almaya hazırlandıklarını ifade eden Müezzinoğlu şöyle konuştu:

"İşverenin ilk anda masaya otururken sıfır zam talebi, geçen yıl yüzde 30 yapıldı, dünya ekonomisinin gidişatı, dünya ile rekabet, istihdamda oluşan daralma bütün bu parametreleri masaya getirecektir. Ama çalışan kardeşlerimizin de yine haklı parametrelerini de işçi temsilcileri getirecektir, biz de burada hakkaniyetli bir hakem görevi üstleneceğiz. Ama arzu edileni veremilme bugün için çok mümkün görünmüyor."

KAMUOYUNA KAPALI "ASGARI ÜCRET TESPİT" TOPLANTISI

Komisyonun 2. toplantısına, Türk-İş heyetine Genel Eğitim Sekreteri Nazmi Irgat, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) heyetine Yönetim Kurulu Üyesi Metin Demir başkanlık etti.

Basına kapalı yapılan toplantıda, Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ve Kalkınma Bakanlığı temsilcileri tarafından 2016 yılına ait ekonomik veriler ile 2017 yılı beklentilerine ilişkin sunum yapıldığı ve ardından üzerine görüşmeler, öneriler vb. ileri sürüldüğü bildirildi.

EMİS ile 14 maddede daha anlaşıldı

Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasında yürütülen Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde resmi arabulucu görüşmesinin ardından 9 Aralık'ta Birleşik Metal-İş Genel Merkezi'nde bir toplantı gerçekleştirildi.

EMİS 9 Aralık'ta gerçekleşen toplantıda ücret konusunda yeni bir teklif sun-

mazken, görüşmelerde 14 idari madde eski TİS'teki gibi geçti.

Resmi arabulucu toplantısında EMİS ücret zamlarını birinci yıl için %12, ikinci yıl için enflasyon oranı; sosyal yardımlarda da aynı şekilde birinci yıl için %12 ikinci yıl için enflasyon oranı şeklinde revize etmiş, daha önce 3 yıllık sözleşme dayatmasını 2 yıl olarak geri çekmişti.

EMİS kapsamındaki fabrikalarda ise eylemler devam ediyor. General Elektrik/Grid Solutions, ABB Elektrik, Schneider Elektrik ve Schneider Enerji fabrikalarını kapsayan Grup TİS sürecinde işçiler fabrika içinde veya dışında gerçekleştirdikleri eylemlerle EMİS patronlarına kararlılıklarını gösteriyor.

DEV TEKSTİL GMYK Aralık Ayı Toplantı Sonuçları

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Genişletilmiş Merkez Yürütme Kurulu (GMYK) Aralık ayı toplantısı sendikamız genel merkez binasında gerçekleştirildi. Toplantı, gündemlerin belirlenmesiyle başladı. Değerlendirme ve önerilerin ışığında alınan kararlarla sonlandırıldı.

* Toplantının ilk gündemi iki GMYK toplantısı arasında yürütülen çalışmaların aktarılması oldu. Sendikamızın bu dönemdeki çalışmalarını şu başlıklar oluşturdu; 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, örgütlenme faaliyetleri ekseninde yapılan toplantılar, eğitim toplantıları ve materyallerimizin kullanılmasıyla yürütülen faaliyetler, Uğur Konfeksiyon'da üyelerimize dönük işten atma saldırıları...

* Türkiye'de gündem, neredeyse her gün yeni konu başlıklarıyla çeşitlilik göstermektedir. Oysa siyasal ve giderek derinleşen ekonomik krizle işçi ve emekçiler daha fazla ezilmekte. Gerçek manada tüm yönleriyle rejim krizi yaşanıyor. İşçi ve emekçilere ücretli köleliği dayatan, emek sömürüsü üzerine kurulu kapitalizm, yaşanan bütün sorunların kaynağıdır.

Suriye'de ve mazlum halklar üzerinde, "terör" demagojisiyle yürütülen savaş dünya genelinde etkisi olan krizin bir parçasıdır. Emperyalist hegemonya savaşlarıyla yaratılan yıkımlar sonucunda milyonlarca göçmen yaratıldı. Emperyalist savaşın bir parçası da Türkiye devleti ve hükümetidir. Savaş giderleri için devasa bütçeler ayrılırken, toplumun ihtiyaçlarına harcanan kaynaklar kısıyor. Ayrıca her türlü ürüne yapılan zamlarla savaş bütçesinin kaynağı yine toplumun kuruşundan kalıyor. Emperyalistlerin kendi çıkarları için yürüttüğü hegemonya savaşında ön saflara işçi ve emekçi çocukları sürülerek hayat hakları ellerinden alınıyor.

Doğal zenginlikleri ve üretim araçlarını elinde bulunduran yerli ve yabancı sermayedarlar sebebi oldukları krizin faturasını bizlere ödetmeye çalışıyor. Sefalet ve işsizlik içerisinde yaşamaya çalışan işçi ve emekçiler değil, yıllardır savaş ve sömürüyle zenginlikler biriktiren patronlar krizin faturasını ödemelidir.

* OHAL ve KHK'lerle toplumun ilerici, dinamik ve mücadeleciler kesimleri üzerinde baskı eksik edilmiyor. Milletvekilleri, aydın ve gazeteciler tutuklanıyor. Üniversitelerde, okullarda akademisyenler ve öğretmenler ihraç ediliyor. Dernekler

kapatılıyor. Grev, toplantı ve eylemler yasaklanıyor. Belediye yönetimlerine kayyumlar atanırken, aynı sürecin bir parçası olarak sendikacı işçiler kayyumlar tarafından işten atılıyor. Fabrikalarda sendikacı ve sendikası işçiler keyfice işten atılıyor.

Diğer yandan dinsel gericiliğin, çocuk ve kadına yönelik cinsel istismarın boyutlarını gösteren saldırılar artıyor. Devlet bu saldırılara karşı önlem alamadığı gibi, tecavüz yasalarıyla istismarın önünü açıyor.

Kapitalist sistemin yarattığı toplumsal sorunlar ve bu sorunlara karşı ortaya koyulan tepki "terör" konusu olarak ele alınıyor ve en sıradan hak ve özgürlükler mücadelesi engelleniyor. AKP iktidarı ülke içinde ve dışında savaş ve saldırganlık politikası uygulayarak, halkları düşmanlaştırıyor, sokaklarda patlamalar vb. yaşanmasına neden olmaya devam ediyor.

* Tekstil sektöründe azımsanmayacak derecede göçmen işçi yer alıyor. Patronlar bu durumu sömürüyü arttırmak, dinsel ve milliyetçi-şoven politikalar yürüterek işçilerin birleşmesini önlemek için kullanmaktadır.

Ucuz iş gücü cenneti haline getirilen Türkiye'de, "kiralık işçilik", İŞKUR İşbaşı Eğitim Programı ve zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi gibi uygulamalarla sefalet artırılıyor. Bedava işçilik çalışma yaşamına hakim kılınmak isteniyor.

OHAL'le daha rahat hareket eden patronlar, ücret gaspını ve işten çıkarmayı sistemli bir durum haline getirdi. Krizin bedelini şimdiden ödeyen işçi ve emekçileri, sırada kıdem tazminatı fonu uygulaması saldırısı bekliyor. Hükümet,

KDV indirimleri ve teşviklerle patronları korurken, yeni saldırılarla işçi sınıfına krizin bedelini yüklemeyi sürdürüyor.

* 2017 yılı asgari ücretinin belirlenme süreci de başlamış oldu. Devlet tarafsız gözükmeye çalışsa da patronların önce 50 TL'lik ardından sıfır zam dayatmasına uygun davranıyor. Patronlar istekleri karşılanmadığı koşullarda işten çıkarma yapacakları tehdidinde bulunuyorlar.

Kriz, vergi dilimleri ve enflasyonun etkisiyle reel değeri her geçen gün azalan asgari ücrete yapılan zam, tüm ücret zamlarına emsal teşkil etmektedir. Milyonlarca işçi ve emekçiyi kapsayan asgari ücret belirleme döneminde sendikamız işçi sınıfını taraf olmaya ve insanca yaşamaya yeten vergiden muaf ücret talebini yükseltmeye çağırıyor.

Krizi yaratan sermaye sahipleri ve devlet ortak bir taraf olarak işçi sınıfıyla daha sert bir şekilde karşı karşıya gelmeye hazırlanıyor. Bu karşılaşmaya işçi ve emekçilerin de hazır olması için ilk olarak yapması gereken fabrika, atölye ve sanayi bölgelerinde komiteler kurarak örgütlenmektir.

Sendikamız, asgari ücret belirleme sürecinde bildiri, afiş, sticker vb. araçlarla gündemi işleyecek faaliyet yürütecektir.

* Sendikamızın altı ayda bir yaptığı genel meclisin 14-15 Ocak 2017'de yapılması kararlaştırıldı. Genel meclisin son hazırlıkları gözden geçirilerek, meclisin misyonuna uygun gerçekleştirilmesi için planlamalar yapıldı.

* Greif Direnişi'nin üçüncü ve sendikamızın kuruluşunun ikinci yıldönümünde yapılabilecek etkinlikler ele alındı.

Sendikamız 2017 Şubat ayında tekstil işçilerinin kürsüsüne dönüşecek ve iş kolunu her yönüyle ele alacak toplantılar (kurultay, sempozyum vb.) yapılması fikrinde karar kıldı.

* Sendikamızın bülten, Facebook gibi kitle araçlarının daha hedefli ve güçlü bir kullanıma konu edilmesi gerekliliği ortaya kondu.

Toplantı görev dağılımı ve planlamalar yapılarak bitirildi.

GMYK'mız gündemler üzerinde yaptığı tartışmalarla aşağıdaki yazılı şiarların işlenmesini sendikamızın önüne koymuştur;

- Emperyalist savaş, siyasal ve ekonomik krizin kaynağı kapitalizmdir!

- Krizin bedelini işçi ve emekçiler değil, patronlar ödesin!

- İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!

- Her türlü ayrımcı politikaya karşı yaşamın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

- Kadın ve çocuk istismarına, mobbing ve cinsel sömürüye son!

- Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü önündeki tüm engeller kaldırılmalı!

- Göçmen ayrımcılığına son! Eşit işe eşit ücret!

- İşten çıkarmalar ve ücretsiz izinler yasaklansın! Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

- İşten çıkarmalara ve ücret gasplarına karşı, fabrikayı terk etme! İşgal, grev, direniş!

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

12 Aralık 2016

İşçi direnişleri ve eylemler devam ediyor

Çeşitli illerdeki işçiler hakları için eylem ve direnişlere devam ediyor.

MEDLOG'DA DİRENİŞ 100 GÜNÜ AŞTI

MSC Medlog Lojistik'te düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına karşı DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenen ve işten atma saldırısıyla karşılaşan işçiler, toplam altı ilde direnişe geçmişlerdi. Direnişlerinin 100. günü olan 9 Aralık'ta Galatasaray Lisesi önünde eylem yapan direnişçi işçiler kararlılıklarını haykırdı. Yapılan basın açıklamasında Medlog'un dünyanın 12. büyük konteyner taşıma şirketi olduğuna dikkat çekilerek, işçisine asgari ücreti reva görmesine tepki gösterildi. İşçiler eylemi halaylarla sonlandırdı.

NEDLLOYD DEPO'DA DİRENİŞ BAŞLADI

Türkiye'nin en büyük lojistik firmalarından biri olan Netlog Lojistik'e bağlı Nedlloyd Road Cargo firmasının Polar XP projesinin deposunda çalışan iki işçi sendikalaştıkları için 2 Aralık'ta işten

çıkarıldı. DGD-Sen üyesi İsmail Kurt ve Mehmetcan Çadırcı isimli işçiler ekonomik kriz bahane edilerek işten çıkartıldı. İşten çıkartılan işçiler, 15 kişilik listede isimleri yer alan işçilerin de ekonomik kriz bahane edilerek işten çıkartılacağını belirttiler. Ancak asıl nedenin içerideki sendikacı işçi sayısını azaltmak olduğunu ifade ettiler.

İşten atılan İsmail Kurt ve Mehmetcan Çadırcı, 12 Aralık öğle saatlerinde Tuzla'da bulunan depo önünde direnişe başladılar. Çay molalarında, servis giriş-çıkışlarında DGD-Sen Başkanı Murat Bostancı ve direnişçi işçiler, depo çalışanlarına seslendiler. Yapılan konuşmalarda sık sık sendikacı olmanın anayasal bir hak olduğu vurgusu yapılarak işçiler sendikacı olmaya ve ekonomik kriz bahanesi ile sendikacı oldukları için işten atılan işçilerin direnişine sahip çıkmaya çağrı yapıldı. Yönetim baskısına boyun eğmeme, birliği güçlendirme, taşeron, esnek, güvensiz çalışmanın son bulması için mücadele etme konuşmalar sırasında çokça belirtildi. Gebze İşçilerin Birliği Derneği

de dayanışma için direniş alanındaydı.

Direnişin ikinci günü, yönetimle gerçekleştirilen görüşme ile geçti. Yönetimin parayı ödemek için yaptığı çağrı üzerine direnişçi işçiler ve sendika çalışanı Hadımköy'e görüşmeye gitti. Görüşmenin sorgulamaya döndüğünü ifade eden direnişçi işçiler, kendilerini işten çıkartan yönetimin kendi istekleri ile işten çıktıklarını ifade eden bir yazı yazıp imzalamaları için zorladığını belirttiler.

BEKAERT'TE GREV SÜRÜYOR

Toplu sözleşme sürecinin tıkanmasının ardından 8 Aralık günü greve başlayan Bekaert işçilerinin grevi yağmura ve soğuk havaya rağmen devam ediyor. İşçilerin taleplerini kabul etmeyen patronun sözleşme için adım atmaması karşısında nöbet sistemi ile sürdürülen greve bölgeden çeşitli fabrikalarda çalışan işçilerin desteği sürüyor. Grev yerinde yaktıkları ateşle ısınan Bekaert işçilerine işçiler dışında da çeşitli kurumlardan destekler geliyor.

İş cinayetleri sürüyor

Patronların daha fazla kâr uğruna iş güvenliği önlemleri almaması nedeniyle işçiler çalışırken ölmeye devam ediyor.

Karabük'teki Soğuksu Mahallesi'ndeki bir inşaatta zımpara çalışması yapan 19 yaşındaki Ahmet Kurt, dengesini kaybedince, zemin kattaki boşluktan bodruma düştü. Yaklaşık 2.5 metre yükseklikten beton zemine başının üstüne düşerek ağır yaralanan Ahmet Kurt'a sağlık ekibi müdahale etti. Duran kalbi, yaklaşık 20 dakika kalp masajı ve elektro şok uygulanarak çalıştırılan Kurt, Karabük Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ndeki tedavisinin ardından özel bir hastaneye sevk edildi. Tedavisi süren Ahmet Kurt, 9 Kasım akşam saatlerinde yaşamını yitirdi.

Muğla'da özelleştirilerek Bereket Enerji'ye bağlı Elsan Elektrik'e peşkeş çekilen Yatağan Termik Santrali'nde 11 Aralık sabah saatlerinde patlama yaşandı. Patlamanın ardından çıkan yangından etkilenen 4 işçi yaralandı.

11 Aralık gecesi **İzmir'de** Mene-men-Aliğa seferini yapan İZBAN treni, raylar üzerinde bakım-onarım çalışması yapan Ramazan Uğur adlı işçiye çarptı. 56 yaşındaki Ramazan Uğur yaşamını yitirdi.

Adana'nın Karaisalı ilçesindeki Kırıklar Mahallesi'nde, tarım işçileri Derviş Yılmaz, Cafer Tayyar ve ismi belirlenemeyen bir kişi, tarlada çalıştıktan sonra yatmadan önce yaktıkları sobadan sıçrayan közden dolayı çıkan yangında yaşamını yitirdi. 13 Aralık günü sabaha karşı haber verilmesi üzerine olay yerine gelen itfaiye ekiplerinin çalışmaları sonucu ulaşılan cesetlerin adeta küle döndüğü görüldü.

Sivas'ın Zara ilçesinde çalışmaları devam eden tünel inşaatında göçük meydana geldi. 13 Aralık akşamı Zara-Suşehri karayolu üzerindeki Geminbeli tüneline yaşanan göçükte, işçilerin üzerine taş ve kayalar düştü. İşçilerden 28 yaşındaki Fuat Ağaç, 40 yaşındaki Cihan Dursun ve 40 yaşındaki Mehmet Coşgun göçük altında kaldı. Diğer işçiler tarafından göçük altından çıkarılan 3 işçi, Zara Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. İşçilerden Fuat Ağaç, başından yaralanması nedeniyle yaşamını yitirdi.

Günsan Elektrik direnişi birinci ayını geride bıraktı

Günsan Elektrik'te işçiler direnişlerini bir aydır sürdürüyor. Atılan işçiler kapı önünde direnişlerini devam ettirirken, fabrikada çalışmaya devam eden işçiler ise mesaiye kalmayarak arkadaşlarının geri alınması için tepkilerini ortaya koyuyor. Öte yandan işçilerin örgütlü olduğu Birleşik Metal-İş Sendikası ile Günsan Elektrik yönetiminin görüşmeleri devam ediyor.

Günsan Elektrik fabrikasında 14 Ka-

sım'da sendikal örgütlenmeye tahammül edemeyen patronlar 6 işçiyi işten atmıştı.

Ardından fabrikada 2 gün boyunca üretim durmuş, atılan işçiler kapı önünde direnişe başlamıştı.

Sendikal yetki alınmasına rağmen, yönetim iş kolu başvurusunda bulunmuş, buna karşı da işçiler bu süre boyunca aralıklarla iş yavaşlatma ve durdurma eylemleri gerçekleştirmişlerdi.

Krizler içerisinde debelenen düzene kar

Kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı çok yönlü krizlerin derinden hissedildiği siyasal bir coğrafyanın göbeğinde yer alıyor Türkiye. Türk sermaye düzeni, gerek mali, iktisadi, siyasi ve askeri her açıdan sisteme göbekten bağlı konumuyla, gerekse de uzun bir süredir bizzat yaşıyor olduğu “rejim krizi” nedeniyle sık sık siyasal çatışmalara açık, “istikrarsızlığa” gebe ve önden kestirilemez siyasal süreçlerden geçiyor.

Son olarak 15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte rejim krizinin “devlet krizine” dönüşmesine yol açan gelişmeler, “bölgesel güç” olma iddiası ve hevesindeki sermaye iktidarının ve Türk burjuvazisinin gerçek durumuna ayna tuttu, sınırlarını bütün açıklığıyla ortaya serdi. Yaşananlar sadece dinci-gerici iktidar adına değil, bir bütün olarak sermaye düzeni adına iflas demektir. *“Devlet iktidarının içinde bulunduğu derin yapısal zafiyeti ortaya koyan bu olgu düzen payına utançların en büyüğüdür; etkisi öyle kolay silinmeyecek türden bir büyük politik ve moral iflasın ifadesidir.” (15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası, EKİM, Sayı: 303, Ağustos 2016)*

Düzenin genel çıkarları adına yaşanan bu utanç verici tabloyu onarma ihtiyacı, toplumu egemen sınıf olarak yönetebilme kaygısında vücut bulan “kollektif çıkarlar” çerçevesinde, rejim krizi ekseninde açığa çıkan çıkar çatışmalarının “birlik ve beraberlik” söylemleri eşliğinde bir süreliğine geri plana itilmesine yol açsa da sağlanan bu geçici “uzlaşmanın” sınırlarının, ortaklığın nerede başlayıp nerede bittiğinin taraflarca her fırsatta açık edilmesini engelleyememiştir. Emperyalistlerin doğrudan sözcülüğünü üstlenen işbirlikçi tekелci burjuvaziyi temsilen TÜSİAD sermayesi ve onun siyasi arenadaki izdüşümlerince, yaşananlardan dersler çıkartılması, dinsel gericiğin Tayyip Erdoğan şahsında iktidar hırslarından vazgeçmesi, düzene az-çok istikrar görüntüsü verecek ve toplumsal meşruiyetini yeniden tesis edecek adımları hızla atması, düzenin bekası ve genel çıkarları adına telkin ve talep edilmiştir. Buna karşılık darbe girişiminin doğrudan hedefi konumunda olan Erdoğan tarafından ise, yaşananların kendi gerici amaç ve hedeflerine ulaşmak çerçevesinde “Allah’ın bir lütfu” olduğu, öyle görülüp sayıldığı açık açık beyan edilmiştir.

“Darbenin baş hedefi olan ve bunun sağladığı mağduriyeti en iyi biçimde kul-

lanarak krizi kendi dinci rejimini nihayet kurabilmenin bir fırsatına çevirmeye çalışan Tayyip Erdoğan ve şürekasının halihazırdaki hummalı faaliyeti yanıltıcı olmamalıdır.” (15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası, EKİM, Sayı: 303, Ağustos 2016)

Nitekim OHAL’in ilan edilmesi ve peş peşe çıkarılan KHK’larla, “FETÖ ile mücadele” adı altında, gerçekte ise Tayyip Erdoğan iktidarının hedeflerine ulaşma gayesi uyarınca en ufak bir direnç noktası bırakılmamacasına her türden toplumsal muhalefetin sindirilip ezilmesi planları devreye sokulmuştur. Öyle ki, bu faşist baskı ve saldırıların ucu burjuva düzen muhalefetine ve medyasına kadar uzanabilmiştir. Tüm güdüklüğüne rağmen bugüne kadar burjuva cumhuriyete “parlamentar rejim” görüntüsü veren meclis ve yerleşik kurumlar bu süreçte tamamen işlevsiz kılınmıştır. Keza söz, gösteri, basın özgürlüğü ve demokratik haklar namına göstermelik planda olsa dahi elde avuçta ne varsa toptan kaldırılıp, yasaklanmaya girilmiştir. Üstüne üstlük tüm bunlar “darbeye karşı demokrasi mücadelesi” kisvesi altında, hem de askeri darbenin hedefinde olan “sivil” bir hükümet eliyle gerçekleştirilmiştir.

EMEK ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜ TAHAKKÜMÜ ARTTIRILYOR

Dinci gericiğin, daha özelinde Tayyip Erdoğan’ın kişisel çıkarları ve iktidar hırsı doğrultusunda devreye sokulan bu saldırıları tamamlayan öteki yan ise, bizzat temsil ettiği sınıfın ve dümenine geçtiği sermaye düzeninin genel çıkarları doğrultusunda, emek üzerindeki sömürü tahakkümünü daha da arttıracak ekonomik-sosyal saldırıların hayata geçirilmesi olmuştur.

Kıralık işçi uygulaması, Bireysel Emeklilik Sigortası (BES), Varlık Fonu, Kıdem Tazminatı Fonu, kamuda performans uygulamalarına geçiş, grev yasaklarının kapsamının genişletilmesi, iş mahkemelerinin ortadan kaldırılması (dahası şu günlerde asgari ücrete ‘sıfır zam’ dayatmasında bulunulması!) vb. gibi işçi ve emekçilere yönelik ciddi saldırı yasaları bu dönemin başlıca icraatlarıdır. Böylelikle AKP iktidarı, sermaye sınıfının çıkarlarının yine de en iyi şekilde kendi döneminde korunup kollandığı mesajını vererek, gerek uluslararası sermaye çevrelerinden gerekse de tekелci burjuvaziden destek arayışına girmekte-

dir. Zira kaderinin alacağı bu desteğe sıkı sıkıya bağlı olduğunu çok iyi bilmektedir.

Hatta Standart and Poor’s gibi emperyalist kredi derecelendirme kuruluşlarının zaman zaman yaptıkları olumsuz değerlendirmeleri karşısında iç kamuoyuna yönelik yapılan tüm “külhanbeyi” açıklamalara rağmen, gerçekte emperyalist finans merkezlerine, Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek tarafından “ekonomik reformların yapılacağı” yönünde güven tazeleyen, yabancı sermayenin iştahını kabartan daha gerçekçi açıklamalar yapılmakta ve vaatler sunulmaktadır. Esasında da uluslararası sermayenin ve yerli işbirlikçi tekелci sermayenin, yarattığı onca sıkıntıya rağmen AKP iktidarı ve daha çok da onun ebedi şefine katlanıyor, göz yumuyor olmasının gerisinde bu gerçeklik vardır.

SERMAYENİN DESTEĞİ SINIRA DAYANDI

Bununla birlikte bugüne kadar zımnen sunulmuş olan bu “desteğin” çoktandır bir sınıra dayanmış olduğu da çok daha belirgin bir hal almıştır. Sadece 15 Temmuz darbe sürecinin ortaya koyduğu gerçekler bile emperyalistlerin Erdoğan gibi bir “baş ağrısından” kurtulmak için doğabilecek tüm fırsatlardan yalnızca memnuniyet duyacaklarını göstermiştir. Darbe girişimini “sessizlik içinde izlemelerinin” başka bir anlamı yoktur. Emperyalistlerin kendisinden vazgeçmiş olduğu gerçeğinin ve muhtemel bir ilk fırsatta gözyaşına bakılmadan “harcanacağı” farkında olan Tayyip Erdoğan, hizmetinde bulunduğu sınıfın desteğini

elde edebilme yönündeki tüm çabalarına, yanı sıra kendi sonunu uzatabilmek adına gerici hedeflerine ulaşabilme başarısına da kendi payına varlık-yokluk sorunu atfediyor, sorunu öyle ele alıyor.

Bu doğrultuda dinsel gerici ve ırkçı şovenizm üzerinden kitle tabanını korumaya, güçlendirmeye ve mobilize etmeye çalışıyor. Kürt halkının ulusal demokratik taleplerinin yok sayılıp, boğulması ekseninde yeni kirli ittifaklar arayışı içerisinde saldırgan politikalara sarılıyor. Aynı zamanda bunu, kendi gerici iktidar hedeflerine ulaşmada bir manivela haline getirebilmeyi umuyor. İçeride izlenen bu dinci, ırkçı, şovenist politikaya, tümünden iflas eden dış politikasına rağmen dışarıda da neo-Osmanlıcı, işgalci söylemler eşlik ediyor.

Tayyip Erdoğan-AKP iktidarı bu işgalci retorik ve izlediği politikalarla Türk burjuvazisinin “emperyal duygularına” sesleniyor, kendi gerici iktidar hedefleri doğrultusunda burjuvazinin açık ve tam desteğini kazanmayı arzuluyor. Fakat emperyalizmle sıkı bağlar içerisindeki işbirlikçi tekелci burjuvazinin, ileri sürülen bu söylemlerin altının ne kadar boş ve temelsiz olduğunu bilecek kadar sınıfsal bir bilince ve tarihsel deneyime sahip olduğu açıktır. Keza neyin nereye kadar, hangi şartlar altında yapılabileceğini bilecek kadar da gerçekçidir. Nitekim bu gerçekler, emperyalist hegemonya mücadelesinin halihazırda en sert bir şekilde devam ettiği süreçte sık sık “tükürülenlerin yalanmak mecburiyetinde kalınması” şeklinde bizzat Erdoğan’a yaşatılarak hatırlatılmaktadır. Dahası 15

İşçi, devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

Onur Kara*

Temmuz süreci, “üç gün içinde Emevi camisinde namaz kılacaklarını” iddia edebilecek kadar ayakları yerden kesilenlerin, kendilerini Emevi camisinde değil ama o camide ibadet etmeyi umdukları “kudretin” yanında bulmalarına vesile olacaktı, neredeyse!

EFELNMELER İÇ POLİTİKAYA YÖNELİK

Bu yüzden de her geçen gün dozajı giderek artan bir tarzda öne çıkartılan dinci, şovenist, ırkçı argüman ve söylemlerin iç politikaya yönelik olduğu açıktır. Elbette söylenenlerden dışarıda izlenecek maceracı bir çizginin ve çılgınca girişimlerin ihtimal dahilinde olması gerçeği kategorik olarak reddedilemez. Bu çerçevede yanlış sonuçlara ve algılara yol açmamak adına şu kaydı da eklememiz gerekir: Gerçekleşme payının ne kadar olduğundan bağımsız olarak bu ihtimal, ancak Tayyip Erdoğan ve şürekasının kurtuluşu olmayan bir sonla karşılaşmaları durumunda baş vurabilecekleri bir çılgınlık şeklinde vuku bulabilir.

Emperyalist efendilerine “rağmen” onların çizdiği sınırları aşacak bir tarzda böylesi bir inisiyatif alabilmeye cüret etmek, ya akli melekelerini yitirmiş olmak ya da idam sehпасından kurtulmak için elektrikli sandalyeye oturmak gibi bir tercihte bulunmak anlamına gelecektir. Bunun böyle olduğunu, hangi “girişimler” ve izinler sonucunda gerçekleştiğine bakarak Cerablus operasyonundan, tüm ısrarlı taleplerine rağmen Musul ve Rakka operasyonlarından dışlanmış olmalarından, El Bab civarındaki askerlerin imha edilmesi karşısında gıklarını çıkartmamış olmalarından ve daha bir dizi somut gelişmeden örnekleyebiliriz.

Fakat öte yandan AKP iktidarının, emperyalist efendilerinin kollaması ve himayesi altında her türden çılgınlığa ve maceraya balıklama atlama hevesli olduğu da herkesin malumudur...

Yinelemek gerekirse bu şoven, gerici söylem ve politikaların asıl hedefi ve işlev göreceği alan halihazırda içerisi olmaktadır. Fakat başarısız darbe girişimini tam da bu şoven histeriyle kendi dinci rejimini kurmanın bir fırsatına çevirmeye yönelik, OHAL’le başlayan, “yeni Anayasa” çalışmalarıyla devam eden peş peşe hamlelerin rejim krizini derinleştirmekten ve yeni çatışmalar yaratmaktan başkaca bir sonuç doğurmayacağı da açıktır.

Kaldı ki son yaşanan gelişmeler de bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır. Dahası bunun yaratacağı siyasal istikrarsızlık ortamının sermaye düzeninin bekası açısından ciddi sıkıntılar yaratacağına dair gerek emperyalist merkezlerden gerekse de tekelci sermayeden sürekli uyarılar gelmektedir. Tüm bu uyarıların kulak ardı edilmesi ise sermaye sınıfı tarafından giderek daha rahatsız edici bulunuyor.

Kitleleri dinci, ırkçı, şovenist politikalarla kendi iç iktidar mücadelesi doğrultusunda yönlendirme çabaları yer yer AB ekseninde yaşanan tartışmalarla boyutlanıyor gözüküyor. Ne var ki bunun sınırları, döviz kurlarında yaşanan dalgalanmayla birlikte hayatın katı gerçeklerine tosluyor ve daha rahat görülüp anlaşılmasını sağlıyor.

BURJUVAZİDEN EKONOMİK KRİZ VE REJİM KRİZİ UYARISI

Öte yandan tekelci sermayeden de itiraz sesleri duyulmaya başlandı. Bilindiği üzere tekelci Türk burjuvazisi bugüne kadar demokratik haklar ve siyasal özgürlükler payına elde ne var idiyse bunların bir çırpıda ortadan kaldırılıyor oluşuna ciddi anlamda herhangi bir tepki vermedi. Bilakis bu durumun, artı-değer sömürüsü üzerinden elde edilen kârlarda bir patlama yaratacak olmasını avuçlarını kaşıyarak izledi. Geline yerde tek elci burjuvazi, AB ile yürütülen tartışmalarda “kantarın topuzunun kaçırıldığına” kanaat getirmesi, döviz kurlarındaki hızlı yükseliş ve sıcak para akışının kesintiye uğraması, ekonomik göstergelerde olumsuz verilerin artışıyla ciddi risklerin ortaya çıkması ve pek tabi ki bunun her şeyden önce bugüne kadar dev kazançlar sağlamış oldukları çarkın tökezlemeye başlayacağı anlamına gelmesi nedeniyle peş peşe uyarılar ve açıklamalar yapmaya başladı.

Bu çerçevedeki açıklamalardan biri TÜSİAD Başkanı Cansen Başaran Symes tarafından, Türk Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu’nun (TÜRKONFED) düzenlediği bir toplantıda yapıldı. Burjuvazinin kaymak tabakası adına konuşan Symes, “Türkiye ekonomisinin öngörülebilirliğinin azaldığı, güven ve güvenlikte olağanüstü sıkıntıların yaşandığı bir süreçten geçtiğini” söylüyor. “Dünya üzerinde durulması gereken ana konulardan birinin toplumlarda giderek artan şekilde adeta inancın azalması ve

özellikle 2008 krizinden sonra sosyo-ekonomik eşitsizliğin artması olabileceğini” belirten Symes, sermaye düzeninin genel çıkarları adına bundan şu sonuçları çıkartıyor: “Bir toplumda adalet duygusu sarsılıyorsa, sistemin toplumun farklı kesimlerine karşı adil işlediğine inanç azalıyor, gelirin ve fırsatların adil dağıtılmadığına yönelik kanı giderek artıyorsa, kendini dışlanmış görenler çoğalıyorsa, yeni kuşakların öncekilerden daha iyi yaşayacağına dair umutlar azalıyor **hem ekonomik hem de siyasal meşruiyet gittikçe artan şekilde sorgulanır, toplumlar da buldukları her fırsatta tepkilerini bir şekilde gösterir.**” (Vurgular bana ait.)

TÜSİAD Başkanı, “eşitlik, adalet” vb. üzerine demagojik söylemleri bir yana bırakılırsa, sermaye düzeninin genel çıkarları adına AKP iktidarına ciddi uyarılar yapmaktadır. Bu uyarılarda, ekonomik krizin kapının eşiğinde durduğu, böylesi süreçlerin toplumsal düzeni altüst edecek ciddi gelişmelere gebe olduğu, bunun bilinci ve hassasiyeti içerisinde olunması gerektiği vurgulanmaktadır. En önemlisi de toplumsal kutuplaşma ve gerilimleri arttıracak siyasal krizler içerisinde istikrarsızlığı doğuracak adımlardan önemle kaçınılması hatırlatılmaktadır. Ve bu çerçevede “normalleşme için güvenin yeniden acilen tesis edilmesi” ve bunun için de rejim krizlerini derinleştiren adımlardan bir an önce vazgeçilmesi talep edilmektedir.

Aynı toplantıda sermayenin bir başka temsilcisi, Akfen Holding adına konuşan Hamdi Akın ise, “2017’de ne olacağını kimsenin kestiremediğini ve bu süreçte kimseye yatırım yapın tavsiyesinde bulunamadıklarından” yakınıyor. Ortak oldukları yabancı firmaların da Türkiye’ye yatırımdan kaçtığını belirterek rahatsızlığını dile getiriyor.

Bu açıklamaları izleyen iki haftalık süreçte yeni anayasa ve başkanlık pazarlıkları konusundaki gelişmeler, AB ile vize muafiyeti, üyelik müzakereleri, mülteci anlaşmaları çerçevesinde süren sert tartışmalar sonucunda döviz kurlarında tüm müdahalelere rağmen önlenemeyen bir yükseliş yaşandı. Bu gelişmelerin ardından TÜSİAD Başkanı, 2 Aralık’taki Yüksek İstişare Konseyi toplantısında öncekine benzer ama daha doğrudan açıklamalar yaptı. OHAL’in bir an önce kaldırılması, meclisin yeniden asli görevini yapmaya odaklanması ve KHK ile yönetimin son bulması beklentilerini dile ge-

tiren Symes, bunu da “Türkiye’nin biran önce normalleşmeye ihtiyacı var” diyerek gerekçelendirdi. Son haftalarda benzer açıklamalar TÜSİAD ve TİSK’in farklı üyelerince de yapılmaya devam edildi.

Tekelci sermaye temsilcileri, yaptıkları açıklamalarda AKP-Tayyip Erdoğan iktidarının gerici hedefler doğrultusunda gerçekleştirdiği icraatların sermaye düzeninin genel çıkarlarını zedeleyecek ve ciddi risklerle baş başa bırakacağı endişelerini ve huzursuzluklarını dile getirmiş olmaktadır. Bu tablo komünistlerin şu tespitini olduğu gibi doğrulamaktadır:

“...Dinci darbe girişiminin açığa çıkarıldığı devlet krizi tüm dengeleri bozmuştur ve bu beraberinde yeni saflaşmaları, yeni güç ilişkilerini ve elbette çatışmalarını getirecektir. Tayyip Erdoğan iktidarının halihazırdaki girişimleri kısa dönemli olarak ona belli bir güç kazandırıyor gibi görünse bile gerçekte bunlar normalleşmeyi sağlamak bir yana yıllardır sürmekte olan rejim krizini daha da derinleştirecek türdendir.” (15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası, EKİM, Sayı: 303, Ağustos 2016)

Burjuva düzen kliklerinin rejim krizi ve iç iktidar mücadeleleri üzerinden ciddi ve sert çatışmaların doğacağı, emperyalist merkezlerin tercih ve tutumlarının doğrudan belirleyici olacağı ve hatta yeni darbe girişimlerinin bu tercihler doğrultusunda yaşanabilme olasılıklarının bulunduğu keskin süreçlere doğru ilerlediğimiz, gittikçe daha belirgin bir görünüm kazanıyor. Sistemin kendi içinde yaşadığı çatışma ve krizleri, düzen ve devrim ekseninde taraflaştırarak ona nihai bir çözüm sunacak olan; işçi sınıfının toplum düzeyinde kendi bağımsız siyasal rolünü oynayabilecek bir düzeye ve kapasiteye çıkabilmesiyle mümkün olacaktır. Bu perspektif ve bakıştan yoksun olarak ortaya sunulacak her çözüm platformunun, sorunları, çözmek şöyle dursun, işçi ve emekçilerin, toplumun ezilen kesimlerinin karşısına yeniden ve yeniden daha da ağırlaştırarak çıkartacak olması kaçınılmazdır. O halde, kapitalist-emperyalist sisteme göbekten bağlı sermaye düzeninin yaşamış olduğu tüm krizlerden ve topluma çıkardığı ağır faturalardan kurtulmak için sarılacak başlıca güncel şiar, “Devrimci bir sınıf hareketi için ileri”dir.

* TKİP DAVA TUTSAĞI

TEKİRDAĞ 2 NO’LU F TİPİ HAPİSHANESİ

6 Aralık 2016

Asya-Pasifik: Emperyalistler arasındaki çatışmanın yeni alanı

Lenin klasik emperyalizm teorisine “Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası” ile en büyük katkısı sunar ve onu şöyle tanımlar: “Kapitalizm dünyanın her yerinde eşit bir şekilde gelişmez ve büyümmez. Bu eşitsiz gelişimin kendisi de dünyadaki güç ilişkilerini ve hiyerarşisini belirler.” Bunun anlamı, güç dengesinin sürekli olarak pazardan daha fazla pay almak adına yeni çatışmalara zemin hazırlayacak biçimde sürekli olarak değiştiğidir. Tıpkı 20. yüzyılın ilk yarısında İngiltere ve ABD arasında yaşanan güç değişimi gibi. İki dünya savaşının ardından savaşın tükettiği Avrupa ağırlıklı (İngiltere, Fransa ve Almanya) güç merkezi, savaş kendi topraklarında yaşamamış ABD için büyük bir fırsat yaratmış ve gücün ağırlıklı olarak orada toplanmasına yol açmıştı. Bugün ise içinde yaşadığımız kapitalist dünya düzeni tekrardan bu güç değişimi olgusunun eşliğinde bulunmaktadır. Bu değişimin bir jeopolitiği olacaksa ki olmazsa olmaz, bu Pasifik’te yaşanacak bir kapışmanın ardından mümkün olabilecektir. Neticede bu jeopolitik emperyalistler arası rekabetin ve bu rekabetin tetikleyeceği gelişmelerin ardından şekil alacaktır. Asya-Pasifik denilen bölge ise, deniz ticaretinin, enerji hatlarının, insan kaynaklarının ve daha da önemlisi zengin yeraltı kaynaklarının olduğu devasa büyüklükte bir coğrafyadır.

Güney Çin Denizi’nde ve onu çevreleyen bölge ülkelerinin kıta sahası içindeki alanda farklı rakamlar telaffuz edilse de büyük ölçekli petrol ve gaz rezervlerinin olduğu bilinmektedir. Piyasa değeri yüz milyar dolarlarla ifade edilen bu zenginliğe kimin el koyacağı, bu güzergahtaki enerji hatlarının güvenliğini kimin sağlayacağı, dünya deniz ticaretinin neredeyse 3/2’sini oluşturan bir trafiğin kimin denetiminde olacağı sorunu hayati bir önemdedir. Bir yanıla zengin yeraltı kaynakları, diğer yanıla da dünya nüfusunun yarısından fazlasını bünyesinde toplayan devasa bir pazar... Vahşi kapitalizmin kurlsız bir biçimde işlediği, geliştiği ve dönüştürdüğü bir emek cenneti aynı zamanda. Ne var ki bu aynı vahşi sömürü çarkının yaratacağı yeni çelişkiler ve çatışma alanları olacaktır. Biriken sermaye bu trendi koruyup yaymaya ve onun güvenliğini sağlamaya çalıştığı ölçüde, başka bazı güçler ve güçlüklerle karşılaşacaktır. İstisnasız bütün emperyalist güçlerin bu alana dönük hamleleri, güç birikimi ve yoğunluğu başka türlü okunamaz. 20. yüzyılda insanlığın ihtiyaç

Rusya, Çin ya da Avrupalı emperyalist güçlerin ABD emperyalizmine karşı alternatif yeni bir hegemonik güç oluşturma çabaları onları ilerici ya da anti-emperyalist bir kategoride değerlendirdiğimiz anlamına gelmez ve öyle bir nitelik de kazandırmaz.

duyduğu enerjiyi ve emtiayı başta Orta-doğu ve Afrika’dan karşılayan emperyalist kapitalizm, artık bu kaynaklara dayanarak ihtiyaca cevap bulamamaktadır. Bu ihtiyacın ürünü olarak yeni olanaklar ve çeşitlendirilmiş kaynaklar yaratmak zorundadır. Bu ihtiyacı karşılamaya dönük her yeni bir hamle farklı sorunları da beraberinde getirmektedir.

Son yıllarda Rusya’nın bu alana dönük ilgisi ve coğrafi olarak yakınlığının yanı sıra Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov’un 24 Ağustos 2015 tarihinde “Batı’nın uzun bir ekonomi, finans ve siyasi hakimiyet çağının sona erdiğine, şimdi ise buna karşı meydan okuyan ve gerçek bir merkez haline gelmeye başlayan bir Asya-Pasifik bölgesinin oluştuğuna” vurgu yapması tesadüfi değildir. Rusya’nın giderek Asya-Pasifik ekonomisine entegre olmak için son dönemde Çin’le yaptığı enerji anlaşmaları, sınır boylarındaki sosyolojik geçirgenlik ve Çin mallarının ulaşabildiği en kolay pazar olması, bu iki ülkeyi -aralarında kimi ihtilaflar olsa da- birbirine yakınlaştıran en temel faktörlerdir. Yine hem Rusya’nın hem de Çin’in güneyden ABD ve ortakları tarafından çevrelenmeye ve kuşatılmaya çalışılıyor olması da bir başka nesnel gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır.

Asya-Pasifik denilince akla güç hiç

kuşkusuz ki o devasa büyüklüğü, yaratıcı insan kaynakları ve hızlı büyüyen ekonomisiyle Çin’dir. Yükselen bir yeni güç olarak Hindistan, Japonya, Malezya, Filipinler ve diğer çeper ülkelerin her birinin bu pastadan pay alabilmek için planları, projeleri ve hazırlıkları bulunmaktadır. Transatlantik dünyasının enerjiye olan bağımlılığını ve bu bağımlılığın yarattığı güvenlik sorunlarını bir fırsat olarak gören ABD emperyalizmi bu bölgede ciddi yatırımlar, askeri üsler ve bölge ülkeleleriyle askeri tatbikatlar yaparak büyük bir hazırlığın içine girmiş bulunmaktadır. Ekonomik alanda yaşadığı gerilemeyi askeri üstünlükle yeniden toparlamaya ve kapitalist dünyanın hâlâ tek ve biricik efendisi olarak kalmaya çalışıyor. Bugünün nesnel koşulları üzerinden bakıldığında Çin’in ne askeri teknoloji açısından, ne de ekonomik kapasitesinin yarattığı imkanlar bakımından ABD ile kıyaslanamayacağı da, fakat küçümsenemeyeceği de kesindir. Ayrıca Çin’in “Ahenkli Dünya Stratejisi” kapsamında sorunlarını daha çok ekonomik entegrasyon ve diplomasiyle çözmeye çalışıyor olması da bu alandaki gücünün sınırlarını ve imkanlarını anlatmaktadır. Yalnız bu bölgenin denetimi açısından Rusya’yı yanına almış bir Çin’in yaratacağı etki düşünülenin de ötesinde bir özgül ağırlık oluşturacaktır.

Rusya, Çin ya da Avrupalı emperyalist güçlerin ABD emperyalizmine karşı alternatif yeni bir hegemonik güç oluşturma çabaları onları ilerici ya da anti-emperyalist bir kategoride değerlendirdiğimiz anlamına gelmez ve öyle bir nitelik de kazandırmaz. Bütün bu gerici kuvvetlerin biricik hedefi hegemonyalarını koruyup kollamak ve kendi gerici çıkarları uğruna dünya halkları üzerindeki baskıyı daha da yoğunlaştırmaktır.

Emperyalistler arasındaki çelişkilerin şiddetlenmesi ve buna bağlı olarak yeni bloklaşmaların ortaya çıkması elbette işçi sınıfı ve ezilen halklar için bir dizi fırsatlar yaratabilir. Yalnız burada bu emperyalist güçlerin, birinden birini beğenmek, taraf olmak, devrim ve sosyalizm iddiası olanların işi olamaz. Bütün bir tarihsel deneyim göstermektedir ki, ilerici devrimci politika adına “alternatif emperyalist” güçlere dayanan ve emperyal güçler arasındaki çelişkileri olduğundan fazla abartanların akibeti hiç de hayırlı olmamıştır. Bilinmelidir ki, tarihi yazanlar her zaman, devrimci sınıfın gücüne, hele hele örgütlü olması durumunda yaratacağı sinerjiye, oluşturduğu imkanlara bakan ve oradan geleceği kucaklamaya çalışanlardır.

Halep Suriye ordusunun denetimine geçti, savaş devam ediyor

Suriye'nin 'sanayi/ticaret başkenti' kabul edilen Halep, cihatçı çetelerden arındırıldı. Rusya, İran, Lübnan Hizbullahı desteği ile savaşan Suriye ordusu tüm kentte kontrolü sağladı (Kürt nüfusun yoğun olduğu Şeyh Maksud Mahallesi ise PYD/YPG kontrolünde bulunuyor). 12 Aralık akşamı sokaklara çıkan Halepliler, 'kentin kurtuluşu'nu coşkuyla kutladılar. Çeteler tarafından kuşatılan mahallelerde elektrik, su gibi temel ihtiyaçlardan yoksun bırakılmasına rağmen kenti terk etmeyen halk, kısa sürede 'olağan yaşama' dönme umudunu dile getirmeye başladı. Ancak savaşın kentte yarattığı korkunç yıkım ve kıyımlar olağan yaşama dönüşü zorlaştıracaktır.

CİHAÇÇI ÇETELERLE HAMİLERİNİN HEZİMETİ

Halep savaşının 'staretejik' bir önem taşıdığı tüm taraflarca kabul ediliyordu. Suriye'nin en önemli sanayi ve ticaret merkezi olan Halep'in 3/2'si, yakın zamana kadar cihatçı çetelerin kontrolündeydi. Çetelerin kentte etkili olmaları halktan aldıkları destekten çok, Türkiye-Suudi Arabistan-Katar "şer üçlüsünün" tetikçilerini Halep'e yığmalarından kaynaklandı. Türkiye sınırına yakın olması ise, bu işi kolaylaştırdı. Çetelere sunulan tetikçi, silah, lojistik destek akışı yıllarca AKP iktidarı tarafından koordine edildi. Bu işbirliği, çetelerin bini aşkın fabrikayı sökülüp Türkiyeli patronlara 'hurda' olarak satmalarını da mümkün kıldı.

Şer üçlüsünün bu kente büyük bir önem atfetmesi, Halep'i işgal etmenin Esad liderliğindeki Suriye yönetimini yıkmak için önemli bir aşama olacağı varsayımına dayanıyordu. Ancak yaptıkları tüm yığınlara rağmen amaçlarına ulaşamadılar. Esad yönetimi kentin 3/1'ini kontrol etmeye devam etti. PYD/YPG ise, çetelerin Şeyh Maksud'a girmelerine izin vermedi. Beş yıldır devam eden bu 'pat' durumu, Suriye ordusunun kentte kontrolü sağlamasıyla sona erdi. Esad yönetiminin kazandığı bu zafer salt çeteler için

değil ABD ile şer üçlüsünün de hezimetine anlamına geliyor.

BATILI EMPERYALİSTLERİN 'CİHAÇÇI TELAŞI'

Halep'in çetelerden arındırılacağı haftalar öncesinden belliydi. Çetelerin kontrolü altında bulunan bölgeleri kuşatan Suriye ordusu ile müttefikleri, Halep'in kurtarılacağını ilan etmişlerdi. Bu gelişmeler üzerine telaşa düşen ABD ile batılı suç ortakları, çeteleri kurtarmak için adeta çırpındılar. Medya tekellerini de işe koşturan emperyalistler hem Suriye yönetimini hem Rusya'yı hedef alan yoğun bir 'psikolojik savaş' başlattılar. Tablo akıl dışı görünüyordu; zira 'uygar batı' Ortaçağ'dan hortlayan 'barbar cihatçıları' kurtarmak için seferber oldu.

Halep'te yaşanan 'insani felaketler' için timsah gözyaşları dökmeye başlayan emperyalistlerle hempaları kafa kesen, karın deşen cihatçıları kurtarabilmek için çırpınıp durdular. Güya sivil halkın acılarına son vermek için çaba sarf ettiler. Oysa tek dertleri, çetelerini korumaktı. 'Sivil halkın acıları' söylemi ise iğrenç bir riyakarlıktan başka bir şey değil. Zira ülkeyi yakıp yıkan, yüz binlerin öldürülmesine, milyonların yerinden yurdundan

dan edilmesine yol açan bu savaşı bizzat kendileri başlattılar. Halen de bitmesini engelliyorlar.

"YENİ OSMANLI HAYALLERİ" HALEP YIKINTILARININ ALTINA GÖMÜLDÜ

Türk devletinin Suriye'ye karşı yürütülen vahşi savaşın önde gelen sorumlularından biri olduğu herkesin malumdur. T. Erdoğan başta olmak üzere dinci sermaye iktidarının şeffhlerinin hesapları, Esad yönetimini devirmekle sınırlı değildi. Yanı sıra, T. Erdoğan'ın "gönül sınırları" içinde bulunan Halep'in işgal edilmesi de hedefleniyordu. Osmanlıyı hortlatma histerisine kapılan dinci iktidar için Halep'in işgali kritik önemdeydi. Zira bu kirli hedeflerine ulaşmaya muvaffak olsalardı, felaketlerden başka bir şey yaratması mümkün olmayan "Yeni Osmanlı histerisi", dizginlenemez bir hal alabilirdi.

Halep'in çetelerden temizlenmesi, Osmanlı'yı hortlatma heveslerine ağır bir darbe indirdi. Bu tarihi kentin enkaza dönüştürülmesi konusunda başarılı oldukları bir gerçek. Ancak bu başarı, "yeni Osmanlı hayallerinin" bu kentin enkazı altında gömülmesine mani olamadı. Hal böyleyken, Rusya'dan gelen basınçtan dolayı AKP iktidarı, çetelerin Halep'ten

sökülüp atılmasını "olağan" bir olaymış gibi karşılamak zorunda kaldı.

SAVAŞ FARKLI CEPHELERDE DEVAM EDİYOR

Halep'in çetelerden arındırılması Suriye devleti için de Esad için de önemi bir kazanım. Nitekim bunu Batılı emperyalistler de itiraf etmeye başladılar. Ancak bu, Suriye'ye karşı icra edilen savaşın biteceği anlamına gelmiyor. Nitekim cihatçılar Halep'te hezimete uğratılırken IŞİD çetesi Tedmur kentine saldırdı, Türk ordusu ile tetikçileri El Bab kentini kuşattı, ABD 200'ü aşkın askeri daha savaşa sürdü. Bu arada yenilgiye uğratıldıkları bölgelerden kaçan cihatçıların toplanma merkezi haline gelen İdlib kenti de yakında başlaması muhtemel şiddetli bir savaşın arenası haline gelmeye aday.

Halep zaferi Esad yönetimine askeri, siyasi, moral üstünlük sağladı. Buna karşın Rakka'da IŞİD, İdlib'de El Nusra, Cerrablus/El Bab hattında ise Türk ordusu ile cihatçı tetikçilerinin hakimiyeti devam ediyor. Ayrıca Rakka'yı "IŞİD'den kurtarmak" adı altında YPG'ye destek vererek savaşa dahil olan ABD emperyalizmi de sahada bulunuyor.

Suriye halklarına ağır bedeller ödeyen bu yıkıcı savaşın seyri, 'şer üçlüsü' ile cihatçı çetelerin tercihlerinden çok, 20 Ocak'ta iş başına gelecek olan D. Trump yönetiminin izleyeceği politikaya bağlı olarak belirlenecek. IŞİD'in Tedmur saldırısına yeşil ışık yaktığı söylenen ABD emperyalizmi savaşı tırmandırmazsa eğer, cihatçıların aşamalı bir şekilde Suriye'den temizlenmesi mümkün olacak. Böyle bir sonuç ne emperyalizme ne gericiğe karşı mücadelenin önemini azaltacak.

Halep'te "ateşkes"

Suriye ordusuyla cihatçı çeteler arasında Halep'te süren çatışmalarda, çetelerin yenilgiye uğramasının ardından, 13 Aralık itibarıyla Halep'in doğusunda ateşkes sağlandığı, açılan koridorla cihatçıların bölgeden çıkarılacağı bildirildi.

El Cezire'nin haberine göre cihatçı çeteler, Türkiye aracılığıyla Rusya ile yapılan görüşmeler sonucunda ateşkes anlaşmasına varıldığını açıkladı.

AFP ise Halep'ten cihatçıların tahliyesi için anlaşıldığını, sivillerin ve cihatçı çetelerin bölgeden tahliye edileceğini

duyurdu.

Suriye Ordusu'ndan bir kaynak Al Masdar'a yaptığı açıklamada, uluslararası gözlemciler olmadan cihatçıların kontrolündeki alanlara girmeyeceklerini belirtti. Öte yandan, Rusya Birleşmiş Milletler elçisi de ateşkesi doğruladı.

Avrupa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerine doğru

Belli bir gerilime sahne olan Avusturya'daki cumhurbaşkanlığı seçimini %53.3'lük oy oranı ile Yeşiller Partisi eski Genel Başkanı Aleksander van der Bellen kazandı. 2017 yılı Şubat'ında Almanya'da, 2017 Nisan'ında ise Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimleri var.

Almanya şu sıralar daha çok gündeminden bir türlü düşüremediği mülteci sorunu ile meşgul. Her ne kadar SPD'li Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmaier'in, iş başındaki hükümetin ortak adayı olacağı söyleniyorsa da henüz resmen kesin olan bir aday yok.

Bu arada Fransa ise oldukça hareketli günler yaşadı. Tekrar cumhurbaşkanı adayı olacağı beklenen Hollande, belli bir sessizliğin ardından aday olmayacağını açıkladı. Fazlasıyla yıprandığını ve dolayısıyla şansının çok az (%20) olduğunu düşünerek bu kararı aldığı kesindir. Hükümet cephesinde de benzeri bir sessizlik vardı. Belli bir bekleyişin ardından, nihayet, en az Hollande kadar, hatta ondan da fazla bir yıpranma yaşayan, başta El Khomri adlı saldırı yasası olmak üzere tüm icraatlarıyla işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin büyük tepkisini çeken Başbakan Manuel Valls adaylığını açıkladı. Pek çok parti ve örgütün bileşeni olduğu Sol Cephe ise Jean Luc Melanchon'u aday olarak öne sürdü.

Fransa'daki cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle asıl hareketliliği sağ, daha doğrusu ırkçı-faşist partiler cenahı yaşadı. Bu cenahta adaylığı başından itibaren belli olan, Ulusal Cephe lideri Marine Le Pen'di. Buna karşın Cumhuriyetçi Parti'den Nikolas Sarkozy, Alain Juppe ve François Fillon adaydılar ve bir ön eleme gerekiyordu. Sarkozy de Hollande gibi çok yıpranmıştı. Yarış başlar başlamaz Libya lideri Kaddafi ve oğlu ile kirli ilişkileri başta olmak üzere tüm kirli çamaşırları ortalığa saçıldı. Sarkozy çabuk elendi. Yarış Alain Juppe ile Fillon arasında geçti. Tıpkı Amerika'daki gibi beklenen değil, beklenilmeyen oldu. Yarışı François Fillon kazandı.

Demek oluyor ki, Fransa cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Manuel Valls, François Fillon, Marine Le Pen ve Jean Luc Melanchon yarışacak.

TEK PROGRAM, BENZER VAATLER, KARANLIK BİR GELECEK

Manuel Valls, François Fillon ve Marine Le Pen, nüans farkları bir yana bırakılırsa, esasa ilişkin her konuda üçü

Rejim açısından Fransa'nın en önemli seçimleri olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde gerçekte sol yoktur. Gerçekte ırkçı-faşist partiler sahnededir. Yarış da bu partilerin adayları arasında olacaktır. Tüm diğer şeylerle birlikte, bunun kendisi Fransa'nın bu güçler tarafından daha koyu bir karanlığa sürüklenmeyeceğini anlatmaktadır.

de aynı şeyleri savunuyor, benzer vaatlerde bulunuyorlar. Programlarına bakıldığında bu açıkça görülmektedir. Adı şimdiden geçenlere bakılırsa, kabineleri de bunu doğrulamaktadır.

Örneğin Manuel Valls'i anlatmak için çok çaba gerekmiyor. Öncesi bir yana, sadece 3.5 yıllık hükümet dönemindeki politikaları ve icraatlarına bakmak yeterlidir. Valls zaman zaman solcu olduğunu dile getirir, ancak ilgisi yok. Sosyalizme ise kavram olarak dahi tahammülü olmayan biridir ve bu herkesçe bilinir. Bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olan kabinesinin tüm işçi ve emekçi düşmanı politika ve icraatlarının altında en önce Manuel Valls'in imzası vardır. Çünkü o, gerçekte Fransa'nın patron örgütü MADEF'in adamıdır. Fransız burjuvazisine ve MADEF'e önceden verilmiş sözü vardı ve iş başına getirildiği ilk günden itibaren onlara kusursuz bir hizmette bulundu. Fransız işçi, emekçi ve öğrenci gençliğinin aylarca direndiği kötü ünlü El Khomri yasası esasta onun eseridir. Uzun mücadeleler sonucu elde edilen 35 saatlik çalışma haftası hakkını gasp etme kararlılığının başını da Valls çekmiştir. Fransız işçi ve emekçilerinin tarihsel tüm kazanımlarını yok etmeyi amaçlayan bu yasayı mec-

lis denetiminden kaçırın ve anayasanın ancak savaş dönemlerinde başvuru olan 49-3 maddesine yaslanarak yasallaştıran ha keza manuel Valls'dır. İnsan Hakları Bildirgesi'nin ve devrimci geleneklerin ülkesi Fransa'yı şimdilerde OHAL ile yönetilir bir ülke haline getirme utancı da Valls'e aittir.

Öte yandan Valls, en az Marine Le Pen, Sarkozy ve François Fillon kadar göçmen ve mülteci düşmanıdır. Mızrağının sivri ucunda ise müslüman kökenliler vardır. Sarkozy iş başındayken on binlerce Çingeneyi sınır dışı etmişti. Manuel Valls tümünü geri göndermekten yanadır. Azılı bir çevre ve çevreci düşmanı olması onun bir başka niteliğidir. Ve nihayet, Fransız emperyalist burjuvazisinin Afrika'daki sömürgeci politikaları da dahil, günümüzde ana uygulanma sahnesi Ortadoğu olan savaş politikalarını içtenlikle savunmaktadır. Fransa'nın, Libya işgali başta olmak üzere emperyalist saldırganlık ve savaşta herkesten aktif bir pozisyon alması, Hollande ile birlikte Valls'in başında olduğu bugünkü hükümet zamanında başarılmıştır.

Kısacası sosyalist olmak şurada kalsın, Valls bir solcu, klasik manada bir sosyal-demokrat dahi değildir. Ne Fransız

işçi ve emekçilerine sunacağı düzen alternatifi bir programı ve ne de bunun ifadesi vaatleri vardır. Valls, Hollande ile birlikte pek çok açıdan Fransa'yı yıkımın eşğine getirmiş biridir. Seçilmesi mümkün görünmüyor, ama seçilmesi durumunda, burjuvazi ve MADEF tarafından dikte edilen programı daha da derinleştirecek, Avrupa'da sözde de olsa kendisini sosyal-demokrat olarak sunan hiçbir hükümetin cesaret edemediği politikaları izleyip, buna uygun icraatlarda bulunacaktır.

Sarkozy ve Alain Juppe gibi güçlü ve az çok popüler adayları, hem de açık ara fark atıp geride bırakarak, yarışı kazanan Fillon, Fransa'nın en büyük tekellerinin temsilcisidir. Kabinesine almak ve birlikte mesai yapmak istediği arkadaşları da zaten bu tekellerin adamlarıdır. Sözgelimi, Henri de Castries AXA sigorta şirketinin eski genel müdürü ve Fransız kapitalizminin en önde gelen temsilcilerinden biridir. Pier Danon, Numericable tekelinin eski yöneticisi ve halihazırda bilgisayar programı yapan Viviane Ohaine-Riberio, son olarak da Fransız patron örgütü MADEF Merkez Yürütme Kurulu üyesi ve Syntez Federasyonu yöneticisi Chain-Riberio, Fillon'un diğer ça-

İşma arkadaşları olacak.

Fillon'un medyada da sağlam dayanakları var. Bunların başında Agnes Verdier-Molonie gelmektedir. Bu adam en aşırı sağ ve muhafazakar eğilimin temsilcisidir. Kilise ile de güçlü bağları var. François Fillon'un en büyük destekçilerinden biri de eşcinseller örgütüdür.

Fillon elbette ki bir azılı ırkçıdır. Amerika'daki Ku Klux Klan benzeri en ırkçı örgütlerle temas halindedir. Irkçılığı bununla da sınırlı değil. Fillon okullarda "Ulusal yemin" adlı ırkçı bir andı okutmak istemektedir. "Fransa sadece Fransız olanlarıdır" şiarı en önemli şiarıdır. Haliyle Fillon, göçmenlerin, özellikle de İslami kökenden olanlarının ve mültecilerin azılı bir düşmanıdır. İş başına gelir gelmez kitlesel bir sınır dışı seferberliği başlatacağı kesindir. Keza Fillon, sömürgeciliği savunmakta, Fransa'nın Afrika'daki sömürgeciliğini de bir hak olarak görmektedir.

Fillon'un programında hiç adı geçmeyen ve hiçbir vaatte bulunmadığı toplumsal kesimler ise, en başta işçi sınıfı olmak üzere sömürülen ve ezilen emekçi kitlelerdir. Sosyal yıkım sürecidir. Bugüne dek yapılanlar yeterli bulunmamaktadır. Bu nedenle de Hollande-Valls ikilisinin bıraktığı yerden devam edilecek, yıkım daha da derinleştirilecektir. Bilindiği üzere Fillon daha ilk hamlede kitlesel tensikatlara başvuracağını açıklamıştır. Öte yandan Fransa'nın olağanüstü bir dönemden geçtiğini dile getirmekte, OHAL'in devamını istemekte ve demokratik haklar yerine, savaş hükümlerine başvuracağını işaretlerini vermektedir.

Kısa ve en yalın bir anlatımla Fillon, Fransa'nın krizden çıkışının yegane yolunun içeride ve dışarıda savaş politikalarına başvurmak olduğuna inanmaktadır. Kendisini bu alanda kanıtlayarak, ırkçı-faşist bir saldırganlığı tetikleyerek Fransız ulusunun ulusal onurunu kurtaracağı gibi deli saçması düşüncelere sahip biridir. Arkasında savaş isteyen büyük tekellerin olduğu, git gide radikalleşen ırkçı akımları ve büyüyen faşizm tehlikesini temsilen

aday olmuş bulunuyor. Tüm bunları AB karşıtlığı tamamlamaktadır.

Marine Le Pen'e gelince, Avrupa'da göçmen, esas olarak da Müslüman/İslam kökenliler ve mültecilere dönük saldırganlığın başını çekendir. Her vesileyle bu sorunu kaşımakta, istismar etmektedir. Göçmenleri adeta Fransa'daki tüm melanetlerin tek sorumlusu olarak sunmaktadır. Çözümü de bu kitleyi sınır dışı etmek olarak sunmaktadır. Bunun, demografik yapısı bozulan Fransız halkının yeniden kendisini bulmasının en iyi yolu olduğunu ileri sürmektedir. Öyle ki, cumhurbaşkanı olması durumunda, izleyeceği sosyal politikaların bir parça işçi ve emekçilerin yararına olması için bunun olmazsa olmaz koşul olduğunu savunmaktadır. Diğerlerinden farklı olarak, basit, ama son derce demagogik bu propagandalarla etkili de olmaktadır. İşçi ve emekçiler içinde de hatırı sayılır bir destek bulmaktadır. Seçimlerde sanayi yoğunluklu yerlerde ve işçilerden aldığı oy oranları da bunu kanıtlamaktadır. Şüphesiz ki tüm bunlar, devrimci bir sınıf hareketinden ve düzene alternatif bir programla yığınların karşısına çıkan

devrimci bir partiden yoksunluk koşullarında olmaktadır, ama gerçek ne yazık ki budur.

Marine Le Pen de diğer ülkelerdeki ırkçı-faşist liderler gibi AB karşıtıdır. Ve her vesileyle iş başına gelmesi durumunda AB'nin dışına çıkmak için referandum başvuracağını dile getirmektedir. Ayrıca da diğer ülkelerdeki ırkçı-faşist hareketler, partiler ve liderlerle sıkı bir dayanışma içindedir.

REFORMİST VE REVİZYONİST SOLA DAİR BİRKAÇ SÖZ

Tüm bir sol cenahın destekleyeceği beklenen reformist blok Sol Cephe adayı Jean luc Melanchon'un da düzeni aşan, kapitalizme devrimci tarzda alternatif bir programı ve bu çerçevede iddiası bulunmamaktadır. Fransız kapitalizmini, burjuvazisini ve meydana saldırdığı ırkçı-gerici faşist parti ve akımları eleştirse de, bu eleştirileri ve bunlarla ifade bulan düşünceleri onları aşan, yeni bir toplum projesi sunan bir mahiyet taşımamaktadır. Bu konuda deyim yerindeyse geçmiş dönemlerin de gerisinde seyredilmekte-

dir. Özellikle Fransız Komünist Partisi'nin (FKP) sicili temiz değildir. İzlediği politikalar Fransız sosyal-demokratlarınınkinden çok da farklı olmamıştır. Amiyane deyimle, solun ve sosyalizmin yıpranıp zaman içinde gözden düşmesinde revizyonizmle (FKP revizyonizmi) sosyal-demokrasi el ele çalışmışlardır. "Sosyalist" Hollande ve partisi SP'nin 3.5 yıllık icraatları ile Fransa'yı ırkçı-faşist güçlere adeta hediye ettiği bir gerçektir. Hollande, Sarkozy'den nöbeti devralmış, yolu düzleyip, meydana Marine Le Pen ve François Fillon gibi azılı ırkçı faşistlere bırakmıştır. Ancak bunda, başta FKP olmak üzere Fransız resmi solunun da payı büyüktür.

Sonuç olarak, rejim açısından Fransa'nın en önemli seçimleri olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde gerçekte sol yoktur. Gerçekte ırkçı-faşist partiler sahnedir. Yarış da bu partilerin adayları arasında olacaktır. Tüm diğer şeylerle birlikte, bunun kendisi Fransa'nın bu güçler tarafından daha koyu bir karanlığa sürükleneneceğini anlatmaktadır. Bu gidişat önlenemezse eğer, Fransız işçi ve emekçilerini de bugünkünden de kötü günler beklemektedir.

Emperyalist kapitalist sistem yarattığı kriz ve savaşlar nedeniyle milyonlarca insanın yaşamını altüst edip katliamlarını sürdürürken, tüm bu cenderenin içinde sağ kalmayı başaran çocuklar ise açlık ve yoksulluğun pençesinde yaşam mücadelesi veriyor.

Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF), dünyadaki çocukların yaklaşık dörtte birinin savaş, kriz ve doğal afetlerin etkisi altında ölüm, açlık, yoksulluk ve her türlü insani haktan yoksun bir şekilde yaşama mahkum edildiğini ortaya koydu.

UNICEF verilerine göre savaş ve doğal afetlerle karşı karşıya kalınan ülkelerde bu koşullarda yaşayan çocukların sayısı 535 milyon.

393 milyona yakın çocuk, kapitalist

535 milyon çocuk savaş ve yoksulluk mağduru

tekellerin her türlü yeraltı ve yerüstü zenginliklerine el koyduğu Afrika'nın acil desteğe ihtiyaç duyulan bölgelerinde yaşam mücadelesi veriyor.

Emperyalist devletlerin Ortadoğu'da gerici çeteleri de kullanarak yürüttükleri çıkar savaşından dolayı da milyonlarca çocuk "yaşlıtlarından daha şanslı olarak" hayatta kalmayı başarırken göç etmek zorunda kaldı. UNICEF verilerine göre savaş ve çatışma ortamında yaşayan çocukların yüzde 12'si, Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinden.

Suriye'de çatışmaların şiddetlenmesi nedeniyle kuşatma altında yaşamak zorunda kalan çocukların sayısının bir yılda iki katına çıktığı da açıklamada yer aldı. Suriye'de hâlâ 500 bin çocuğun kuşatma altındaki 16 bölgede yaşam savaşı verdiği belirtilirken, bu çocuklar her türlü gıda, insani yardım ve temel hizmetlere ulaşamıyor.

Savaş ve çatışmalar nedeniyle evlerini terk etmek zorunda kalan çocukların sayısının 50 milyon civarında olduğu belirtildi.

UNICEF verilerinde Nijerya'nın kuzeydoğusunda, 1 milyona yakını çocuk olmak üzere yaklaşık 1.8 milyon kişinin yerlerinden edildiği de yer aldı.

Afganistan'da, ilkökul çağındaki çocukların yaklaşık yarısının okula gitmediği belirtildi.

Yemen'de ise krizden 10 milyon çocuğun etkilendiği bilgisi paylaşıldı.

Güney Sudan'da ilkökul çağındaki çocukların yüzde 59'u okula gidemezken ülkedeki çatışmalar nedeniyle okulların üçte birinin kapalı olduğu ifade edildi.

Haiti'de Ekim ayında meydana gelen Matthew Kasırgası'nın üzerinden iki ay geçmesine rağmen 5 yaşın altında 90 bin çocuğun hâlâ yardıma muhtaç olduğu belirtildi.

AB ve avro cephesindeki gelişmeler üzerine

Avrupa Birliği (AB) gibi, avroya geçiş de bir heyecana yol açmıştı. Bunun tüm Avrupa'yı birleştireceği, zaten zengin olan yaşlı kıtayı daha da zenginleştireceği ileri sürülüyordu. Fakat kimse Yunanistan gibi çevre ülkelerin gelecekteki akıbetinin ne olacağını düşünmüyordu. Zaten Almanya ve Fransa gibi merkez ülkelerinkine göre oldukça zayıf, o denli de kırılgan, ciddi bir kriz durumunda iflasın kapılarını çalmaya aday ekonomilerin ne hale geleceği konusunda söz edilmiyordu. Sürekli AB ve avronun hasletleri anlatılıyordu. Ancak yeni dönem liberallerini heyecanlandıracak dayanaksız hayaller yayılıyordu.

Her şeyin olduğu gibi, AB ve avro da zamanın sınavından geçti. Ne ülkeler iddia edildiği gibi giderek bir siyasal birlik olma yolunda bir ilerleme sağladı ne de söylendiği gibi avro ekonomide gerçek bir canlanma, büyüme ve rahatlama-yol açtı. Bir iki yerde bu yönlü kısmi gelişme olsa da bu çok geçici oldu. AB, kenetlenme ve siyasal bir birlik olma yönünde evrilmek yerine sorunlu ve gide-rek de tartışmalı bir bünyeye dönüştü. Almanya ve Fransa eksenli ezici, özellikle de Yunanistan gibi ekonomisi iflasın eşliğindeki diğer ülkeleri, en başta maliyesi olmak üzere zapturapt altına alan, ülkedeki ücretleri belirlemekten kimin hükümet olacağına karar vermeye dek sömürgeci bir birlik oldu. AB başlardaki gibi tüm Avrupa'nın kalesi değil, özellikle Almanya'nın her fırsatta kendisini dayatan acımasız hakimiyeti olarak algılanmaya başlandı.

Bu dayatmalarla Yunanistan kelimesinin gerçek anlamıyla adeta sömürgeleştirildi. Ekonomisi Avrupa'nın 4. büyük ekonomisi sayılan İtalya bile Almanya ve Fransa'nın dayatmalarına boyun eğmek zorunda kaldı. AB'nin periferisi olarak nitelenen ülkeler Avrupa Merkez Bankası ve IMF'e mahkum ve muhtaç hale geldiler. Yunanistan'da Syriza iş başına gelmeden önce ve iş başına geldikten sonra

adına Troyka denilen AB, AMB ve IMF üçlüsüne direnmek istedi, ancak direnişi çok kısa sürdü. Daha doğrusu onur kırıcı biçimde boyun eğdi. Maliyesi, AB'nin, daha doğrusu Alman maliyesinin görevlendirdiği memurların denetimine verildi. Benzetme yerindeyse, Yunanistan'da, bir zamanların Osmanlı maliyesinde olduğu gibi, bir Düyun-u Umumiye dönemi başlatıldı.

Yunanistan'ın Almanya, AMB ve IMF esareti devam ediyor. Almanya'nın, en başta şu sıralar gündemi bayağı meşgul eden mülteciler sorununu da dahil, diğer konulardaki dayatmaları da ha keza sürüyor.

AB VE AVRO CEPHESİNDE ÖNCÜ SARSINTILAR

İngiltere başından itibaren AB ve avroya mesafeliydi. Nihayetinde Brexit'le birlikte birliğin dışına attı kendisini. Böylece AB projesine ilk ciddi darbeyi vurmuş oldu. İngiltere'nin bu çıkışı AB hakkındaki kuşku-ları daha da çoğalttı. En önemlisi de Avrupa'da oldukça yaygın olan ve esas olarak da içe kapanmacılığı savunan milliyetçi, ırkçı-şoven çevreleri cesaretlendirdi, harekete geçirdi. Zaten var olan AB karşıtlığına ek bir ivme kazandırdı. Ve dahası, AB karşıtlığı bu vesileyle ırkçı-faşist partilerin seçimlerdeki en önemli istismar malzemesi haline geldi. Bu istismarın da katkısı ile oylarını yukarılara taşıdılar.

Öteki bir gelişme de İtalya üzerinden yaşandı. "Tek parti, tek başkan" sloganı ile yola çıkan Matteo Renzi referandumdan yenik çıktı, ama gözle görülür bir tedirginlik yarattığı da bir gerçektir. Tüm

AB ülkeleri, en çok da ırkçı-faşist çevreler referandum sonuçlanıncaya kadar gözlemlerini İtalya'dan alamadılar.

AB ve avro cephesi deyim uygunsu bir deprem kuşağı gibi. Belli aralıklarla öncü sarsıntılara sahne olmaktadır. Syriza'nın çok kısa ayak diremesi ve o vesileyle gündem olan tartışmalar, İngiltere'nin Brexit çıkışı ve başarıya ulaşılmasa da İtalya'daki referandum, bu öncü sarsıntıların bazılarıdır.

ZENGİNLER İÇİN "REFAH KALESİ"

AB kurulup ilan edildiğinde birliğin demokrasinin mabedi olacağından söz edilmişti, fakat tam tersi oldu. Avrupa işçi

ve emekçilerinin yılları bulan mücadelelerle ve üstelik ağır bedeller ödeyerek elde ettikleri tarihsel değerlerde demokratik ve siyasal tüm kazanımlar bir bir gasp edildi. Demokrasi yerine her yerde polis devletleri tahkim ediliyor. Her yerde ırkçılık zirve yapıyor. Neo-faşist akımlar ve partiler güçleniyor. Faşizm yeniden Avrupa halkları için yakın bir tehlike haline gelmiş bulunuyor.

AB'nin bir refah kalesi olacağı balonu da çoktan patladı. Avrupa'nın büyük te-kellerinin zenginliklerine zenginlik kattıkları doğrudur. Ancak, Avrupa'nın işçi ve emekçilerinin tarihlerinin en yoksul dönemini yaşadığı, yaşam ve çalışma koşullarının her zamankinden de kötü olduğu çok daha doğrudur. Günümüzde yeni bir saldırı dalgası var ve hedef şimdi de en küçük hak kırıntılarıdır.

Bugüne kadar yaşananlar da gösteriyor ki, AB'nin fay hatlarında sürekli gerilim birikmektedir. Demek oluyor ki hangi yönde ve hangi nitelikte olacağından bağımsız olarak, AB ve avro cephesinde yeni ve daha büyük sarsıntıların yaşanması sürpriz olmayacaktır.

Köln Üniversitesi'nde faşistlerin etkinliği engellendi

Köln Üniversitesi Gazete Birliği, 7 Aralık Çarşamba günü, 2017'nin "seçim yılı" olması vesilesiyle bir panel planlamıştı. Bu panele düzen partilerinin temsilcilerinin yanı sıra Almanya'da yükselen ırkçı AfD (Almanya için Alternatif) partisinin temsilcisi de davet edildi.

Bunun üzerine Köln'deki "Devrimci Birlik" bileşenleri, paneli engellemek için öğrencileri eyleme çağırdı. Etkinliğin planlandığı amfinin sahnesi işgal edildi ve etkinliğin iptal olması sağlandı. Ardından Köln merkezine yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca faşistle-

rin üniversitede yeri olmadığına dair sloganlar atıldı.

Yürüyüş sonunda, faşizmin arkasında sermaye devleti olduğuna işaret edildi ve "Faşizmin arkasında sermaye duruyor! Özgürlük için enternasyonal mücadele!" sloganı atıldı.

Bir kadın cinayeti ve Alman devletinin kirli sicili

Kadına yönelik çifte baskı ve sömürü, yaşamın her alanında erkekler lehine ve en kaba biçimlere büründürülerek sürdürülen ayrımcı politikalar, cinsel taciz-tecavüz, şiddet, yaralama, gitgide artan kadın cinayetleri, porno ve fuhuşun en kârlı sektör haline gelmesi sözde uygar Avrupa'nın bir gerçeğidir.

Şaşırtıcı gelebilir ama, gerçektir. Her konuda olduğu gibi, kadınları hedef alan bu sorunlarda da Almanya başı çekmektedir. Şöyle ki; Almanya'da sokakta, fabrika ve işyerlerinde, hemen her gün bir cinsel taciz ve tecavüz olayı yaşanmakta, neredeyse her gün bir kadın cinayeti işlenmektedir.

Bu konuda Federal Kriminal Dairesi'nin Kasım ayı sonunda sunduğu bilgiler oldukça dehşet vericidir. Sunulan verilere göre Almanya'da 2015 yılında 127 bin 500 şiddet olayı yaşanmıştır. Şiddetin %82'si kadınlara dönüktür. Bu verilere göre, cinayetleri işleyenlerin içinde göçmen ya da mülteciler de var. Ancak, yine bu verilerden de öğreniyoruz ki, çoğunluğu Almanlar oluşturmaktadır.

Yalanı gerçek olarak sunmada ve kabul ettirmede son derce mahir olan, en karanlık cinayetleri dahi gizleme yeteneği göstermekte başı çeken, kendi meclisini yakıp, yangını Bulgaristan devriminin önderi G. Dimitrov'un üzerine yıkan usta kundakçı Alman devleti, polisi ve kirli medyası üzerinden en tartışmasız gerçekleri dahi karartmaktadır. Daha doğru bir ifade ile saptırmaktadır. Bunun için her zaman yaptıkları şey ise, olayı peşin peşin Almanya dışından gelenlere, ya da Alman kökenli olmayanlara yıkmaktır. Hitler döneminde II. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında günah keçileri Yahudilerdi. Günümüzde ise, her şey göçmenlerin ve mültecilerin üzerine yığılmaktadır. Geçtiğimiz günlerde Almanya'nın Freiburg kentinde yaşanan bir kadın cinayeti bu gerçeği bir kez daha boylu

Kadın cinsinin hayatın her alanında dışlanmasında ifadesini bulan ayrımcılık bir sınıf ve devlet politikasıdır. Bu durum olduğu gibi Alman kapitalizmi ve Alman devleti için de geçerlidir.

boyunca açığa çıkarmıştır.

Geçtiğimiz günlerde Freiburg'da bir kadın cinayeti işlendi. Cinayeti gerçekleştiren gerçekten de bir göçmendi. Bu, en başta ırkçı-faşist çevreler için bulunmaz bir fırsat oldu. Anında savaş mağduru mültecilere ve müslüman kökenli göçmenlere dönük bir haçlı seferi başlatıldı. Almanya'da göçmenlere ve mültecilere oldukça sıcak ve toleranslı tutumu ile tanınan Freiburg halkının zihnini bulandırmak üzere, en kabasından bir kara propaganda dalgası yükseltildi. Her sorunun kaynağı olarak gösterilen göçmenler ve mülteciler Almanya'da kadınlara dönük taciz-tecavüz, şiddet ve cinayet vakalarının sorumlusu olarak sunuldu.

Almanya'da kadın cinayeti işleyenlerin içinde göçmen ve mültecilerin olduğu yadsınmaz bir gerçektir. Ancak, tartışma-

sız olan bir başka gerçek daha var. Kadın sorununun kaynağı özel mülkiyet düzeni olan kapitalizmdir. Keza her geçen gün daha da yakıcı hale gelen kadınlara yönelik sınıfsal ve cinsel sömürü ve baskı, dur durak bilmeyen cinsel taciz-tecavüz ve cinayet vakaları, tüm diğer sınıflı toplumlarda olduğu gibi düzenin, yani kapitalizmin eseridir. Kadın cinsinin hayatın her alanında dışlanmasında ifadesini bulan ayrımcılık bir sınıf ve devlet politikasıdır. Bu durum olduğu gibi Alman kapitalizmi ve Alman devleti için de geçerlidir. Esasında, sadece 2015 yılında Almanya'da yaşandığı belirtilen 127 bin 500 şiddet olayının % 82'sinin kadınlara dönük olması, bu konuda fazla söz gerek bırakmıyor.

Öte yandan porno ve fuhuş sektörünün en güçlü olduğu ülke Almanya'dır.

Alman devleti, başta Bulgaristan, Romanya, Polonya gibi Doğu Avrupa'dan, son dönemlerde ise savaş bölgelerinden gelen kadınları, sadece en pis ve en ağır işlerde çalıştırmakla yetinmiyor. Yani sıra, hem de Alman polislerinin bilgisi ve denetimi koşullarında çok yoğun biçimde onları porno ve fuhuş sektörüne çekiyor. Fuhuş mafyası ile birlikte onları ticari bir meta olarak pazarlıyor. Onların sırtından milyonlar kazanıyor.

Tekelci Alman devleti Avrupa'nın en kirli devletidir. Kirli işler yapmakta her zaman başı çekmektedir. Sefil çıkarları için her türden karanlık ilişkiye girmektedir. Bu tablodan en çok zarar gören toplumsal kesimlerden birisi ise kadınlardır. Tam da bu nedenle kapitalizmin tüm pislikleri ile tarihin çöplüğüne gönderilmesi, en çok emekçi kadınların çıkarına olacaktır.

ABD'de kadınlar baskılara ve Trump'a karşı sokaktaydı

Trump'ın kadınlara yönelik gerici söylemleri, kürtaj hakkını gasp etmeye ve kadınlar üzerindeki baskıları arttıracak kimi düzenlemeler yapacağını belirtmesi seçim döneminde büyük tepkilere yol açmıştı. Trump'ın seçilmesinin ardından da tepkiler devam ediyor. Son olarak kadınlar 12 Aralık Pazartesi günü ülke çapında Trump'a karşı grev ve ey-

lemler gerçekleştirdi.

"Harcama, çalışma!" çağrısıyla, Los Angeles, New York, Boston, Denver gibi kentlerin de aralarında bulunduğu 29 şehirde yapılan eylemlerde binlerce kadın sokaklara çıktı. 24 saat boyunca iş bırakan ve hiçbir tüketim yapmayan kadınlar, kadına yönelik baskıları, şiddeti, ayrımcılığı protesto ederek bunları

körükleyen Trump'a karşı öfkelerini haykırdı.

Eylemlerde, 8 Kasım'daki seçimle belirlenen 538 delegeli Seçmenler Kurulu'na çağrı yapan kadınlar, Trump'ın başkan olmaması talebini yükseltti. Seçmenler Kurulu 19 Aralık'ta resmi olarak başkanı belirleyecek.

Artık yeter! Sizinle kardeş değiliz

Geçtiğimiz hafta Beşiktaş'ta gerçekleştirilen bombalı eylemin ardından burjuva düzen cephesinden yükseltile "milli birlik, beraberlik" çağrıları adeta kulakları tırmalıyor. TÜSİAD'dan MÜSİAD'a, borsalar birliğinden ticaret odalarına, ihracatçılar birliğinden MESS'e, Erdoğan'dan Bahçeli'ye, Kılıçdaroğlu'ndan yandaş medyaya kadar herkes timsah gözyaşları döküyor.

Kimi 'hesabı sorulacak' diyerek kan üzerinde tepiniyor. Kimi 'tam yeni bir anayasa yaparken huzur ve milli birliğimize suikat yaptılar' diyor. 'Dökülen kan yerde kalmayacak, misliyle cevap vereceğiz' diyerek savaş tamtamları çalışıyor.

Şiddeti ve yıkımı bu topraklara davet eden bizzat sermaye düzenidir. Zira bölgemizde savaşların yayılmasına onlar çanak tutuyor. Bir koyup beş alma hayaliyle komşudaki yangına benzin taşıyorlar. Çeteleri silahlandırıp, eğitiyorlar. Kürt kentlerini yakıp yıkıyorlar. Özetle; burjuva düzen güçleri içeride ve dışarıda estirdikleri terörle ülkeyi ve bölgeyi tam bir yıkıma sürüklüyor.

KAPİTALİST DÜNYANIN İLİŞKİLERİNDE ORMAN KANUNU HAKİMDİR

AKP iktidarı, sınırların ötesine burununu her uzattığında büyük emperyalist güçlerin süngüsüne çarpıyor. Dışarıda uğradığı aşağılanma ve hesaba katılmanın hıncını içeride devlet terörüne sarılarak çıkartmaya çalışıyorlar. Yakılıp yıkılan kentler, dolup taşan hapisaneler, işleyen işkence tezgahları, yoksulluk,

açlık, sendikasılaştırma, iş cinayetleri, kapatılan gazete, radyo ve televizyonlar bu düzenin utanç belgeleri olarak tarihteki yerini aldı.

Kuyrukları sıkıştığında ise viyaklamak adetlerinden geliyor. Düne kadar aralarından su sızmayan cemaatle parsayı paylaşamayınca birbirlerinin gözünü oymaya başladılar. Otuzuna ayak basmış çocuklarının dolar milyarderi olmalarını ise tanrının lütfu saydılar.

Fırsatı ganimet bildiler, OHAL deyip işçilerin grevlerini yasakladılar. Sendikal tercihte bulunan işçileri acımasızca kapı önüne koyarak açlığa terk edenlere yasal korunaklar sağladılar. Bu da yetmeyince direnen işçinin üzerine TOMA'ları ve polisi sürdüler. Kıdem tazminatına göz diktiler, taşeronlaştırmayı yaygınlaştırarak işçi ve emekçileri kökten güvencesizliğe ve açlığa mahkum etiler. Kaşıkla verdiklerini kepçeyle geri aldılar.

Doğayı yalnızca rant alanı olarak gördüler, yağmalayıp talan etmekte sınır tanımadılar. Karşı çıkanların üzerine polis,

asker ve yargı terörüyle gittiler. Devrimcileri ve ilerici güçleri zindanlara doldurdular.

Şimdi de kalkmış utanmadan 'birlik, beraberlik ve kardeşlik' çağrıları yapıyorlar. Saray ve villalarda yaşayanlarla viranelerde yaşayanlar ne zamandan beri kardeş oldular.

KARDEŞLİK ÇAĞRISI YAPANLARIN KASASI ALİNTERİ VE KANIMIZLA DOLUP TAŞIYOR

1995-2004 arası, Sağlık Bakanlığı'nın verileri ve ölüm kayıtları, Kocaeli'nin Dilovası'nda her 3 ölümden 1'inin kanserden olduğunu gösteriyor. Çok değil 50 yıl önce sanayileşmenin başladığı Dilovası'nda taammüden işlenen bu cinayetlere kim göz yumdu? Dilovası Organize Sanayi Bölgesi'nde işletme belgesi alma zorunluluğu bulunan 116 iş yerinin %65'inin işletme belgesi de bulunmuyor. Yasal zorunluluk olmasına rağmen kapitalist işletmelerin %35'inde iş yeri hekimisi de bulunmuyor. Bunu biz işçilere reva

görenler, şimdi kalkmışlar kardeşlik çağrısı yapıyorlar.

Sendikalaşma hakkımıza dahi tahammülü olmayanlarla ne zamandan beri kardeşiz? Grev çadırlarımıza polisi saldırtan, acımasızca işten atarak açlığın ve sefaletin pençesine itenlerle biz kardeş olamayız. Sadece 2015 yılında, üç kuruluş daha çok kazanmak için önlem alınmadığı için resmi kayıtlara göre 1730 işçi iş yerlerinde iş cinayetlerine kurban gittiler. Günde ortalama beş işçi ölürken bu akbabalar niye kardeş olduğumuzu hatırlamadılar.

Hangi ülke, ulus veya dinden olursa olsun kapitalistlerle, kan emici yasalarla, rüşvetçi ve hırsızlarla kardeş olmayı red ediyoruz. Halklar arasında gerçek bir barış ve dostluk kurmak için, bütün kötülük, yoksulluk ve savaşların kaynağı olan özel mülkiyet düzeninin tasfiye edilmesi gerektiğini ve sosyalizmden başka bir seçeneğimizin olmadığını da biliyoruz.

BİR KADIN METAL İŞÇİSİ

Çocuk istismarı ve kadın cinayetleri sürüyor!

Çuk kız kardeşi ile birlikte anne ve babasının cinsel istismarına uğrayan Senem yaşadığı travmanın etkisiyle öğrencisi olduğu Marmara Üniversitesi'nin yurdunda intihar etti.

*Diyarbakır'ın Çınar ilçesinde karın ağrısı şikayeti ile hastaneye kaldırılan 11 yaşındaki çocuk doğum yaptı. Çobanlık yapmak için gittiği Sivas'ta tecavüze uğradığı ortaya çıktı.

*Adana Büyükşehir Belediyesi Katı Atık Arıtma ve Ayrıştırma tesisinde çuval içerisinde bir kadına ait kesik bacak ve kol bulunması ile 27 yaşındaki Songül Erçil'in önce katledildiği sonra da cesedinin beş parçaya ayrılarak ayrı ayrı kon-

teynirlara atıldığı ortaya çıktı.

*Adana'nın Seyhan İlçesinde 21 yaşındaki Şehriban Elmas kocası tarafından öldüresiye dövülerek katledildi.

*Bursa'da 25 yaşındaki Tuğçe Ulu dağ, hakkında şikayette bulunduğu ve savcılığın da koruma tedbirli uzaklaştırma kararı verdiği 26 yaşındaki Aykut Ertunç tarafından evlilik teklifinin reddilmesi sebebiyle katledildi.

*Manisa'nın Turgutlu ilçesinde parkta spor yapan hamile kadın saldırıya uğradı. Tutuklanan saldırgan bir gün içinde serbest bırakılsa da tepkiler sebebiyle tekrar tutuklandı.

*

Kadın cinayetleri, şiddet ve çocuk istismarına ilişkin haberler hemen her gün basına yansıyor. Timsah gözyaşları dökerek kadına yönelik şiddeti çözme iddiasıyla ortaya çıkan sermaye devleti, gerçekte bu cinayetlerin failidir. 2016 yılı sona ererken sadece Aralık ayında gündeme gelen ve yukarıda sıraladığımız kadın cinayetleri, şiddet ve çocuk istismarı olayları bile kadın sorununun bir takım söz öbekleri ile değil, icraatlar ile çözülebileceğini göstermektedir. Ne var ki, bu konuda çözüm adımları atmamak kapitalizmin harcı değildir. Kadını ikinci sınıf cins olarak gören kapitalist sistem içerisinde kadınların kurtuluşu "farkındalık" reklamları, "kamu spotları" ile değil sokaklarda büyütülecek mücadele ile mümkün olacaktır. Zira özgürlük ve eşitliğin yolu mücadeleye çıkmaktadır.

*İstanbul Kağıthane'deki Talatpaşa Mahallesi'nde eşi tarafından defalarca şiddete maruz kalan ve bu sebeple şikayetçi olan Nisa Özlem İnçke, evinde silahla vurularak katledildi.

*İzmir'in Dikili ilçesinden eşinin kendisine uyguladığı şiddet sebebiyle kaçarak İstanbul'a gelen, burada da eşinin şiddetine uğrayan Canan G., ailesini ziyaret için döndüğü Dikili'de pompalı tüfekle vuruldu. Canan G., sol kolundan yaralandı.

*2015 yılı Eylül ayında İzmir Karabağlar ilçesine bağlı bir köyde gönüllü öğretmenlik yapan 6 kadın köylülerin tecavüz girişimi ile karşı karşıya kaldı. Görülen davada hakim tecavüz girişimini "laf atma" olarak nitelerken aynı zamanda kadın öğretmenlere "Orada ne işiniz vardı?" diye sordu.

*2012 yılında kendisinden iki yaş kü-

Maraş Katliamı'nın 38. yılı

*"geceleri ağlayan çocuklar gezinir uykularında
sabahları yolum yolum yolunmuş analar yaşlı;
şarkıların üzensiz göz yaşları kanlarda yuvalanmış
yazık ki bileklerinde paslı kelepçeler gencecik insanların
çiçeğinde kızarmak için çırpınan nar parça parça
yazık ki, korkusuz yaşamının büyüğü örselenmiş
öksüz kalmış nice ceylan yavrusu..."*

*ondan ki ey ağulanmış tomurcuk,
yaralanmış üveyik,
ey suların çeldiği ırmak,
tırnakları çekilmiş yiğit, yazması yırılmış gelin,
kapandaki karaca, perçelenmiş güvercin,
seni kavga diye yalazlar
koşarım çığlık çığlık
koşarım bin belaya
koşarım fırtınayla yarışıp..."*

1950 yılında Türkiye, kapitalist kamp-ta yerini sağlamlaştırmak için 5 bin askerini emperyalizmin hizmetinde Kore savaşına göndererek NATO'ya üye olmanın kapılarını araladı. 1952 yılında NATO ülkesi olmasıyla birlikte Türkiye topraklarının dört bir yanı Amerika üsleri, askerleri ve şirketleriyle dolmaya başladı.

1950'li yıllarla birlikte kapitalist gelişimi hızlanan Türkiye'de işçi sınıfı da '60 ve '70'li yıllar boyunca serpilip gelişti. Bu yıllarda Türkiye işçi sınıfı fabrika işgalleri, grevler, direnişlerle ve yükselen sosyal mücadelelerle kendisini göstermekteydi. Sol hareket ve devrimci akımlar da bu atmosfer içerisinde şekillenmeye başladı.

Sınıf mücadelesinin gelişmesiyle bur-

juvazinin baskı aygıtı olan devlet şiddetini arttırdı ve açık-gizli tüm araçlarıyla devrimci ve ilerici kesimleri ezmeye yöneldi. "Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceği anayasanın öngördüğü reformları tahakkuk ettirmeye bağlıdır. Bunun önündeki engel anarşi ve sosyal huzursuzlukların son bulması gerekmektedir." Bu gerekçe ile 12 Mart darbesi gerçekleştirildi. Darbenin sağladığı terör rejimiyle birlikte devrimcilere yönelik katliamlar peşi sıra yaşanmaya başladı.

'71 Mayıs'ında Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) çalışmaları için arkadaşlarıyla birlikte Elbistan'a giden Sinan Cemgil Denizlerin idamını engellemek için Kürecik'teki radar üssünü basma planı yapmaktaydı. İhbar sonucu kuşatılan THKO militanları Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga devlete karşı büyük bir direniş gerçekleştirirler ve yaşanan çatışmanın sonucunda Nurhak Dağları'nda katledilirler.

Devrimcileri hedef alan süreklilik devam eder. Mahirler Kızıldere'de, İbrahim ise işkencehanelerde tam bir direniş örneği sergileyerek ölümsüzler kervanına katılır.

MARAŞ KATLİAMI

Sermaye düzeni 12 Mart darbesiyle hedefine ulaşamaz. Kısa bir süre devrimci-ilerici hareket baskılansa da '70'li yılların ortasında güçlü bir toplumsal hareketlilik yaşanır. Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin ve sol hareketin daha güçlü bir şekilde mücadele alanlarında olduğu bir dönem söz konusudur.

Bu devrimci yükseliş karşısında sermaye sınıfı ve emperyalistler bir kez daha kirli planlarını devreye sokarlar. 1 Mayıs 1977'de planlı bir katliamla kitle hareketinin önünü almayı, toplum içeri-

sine korku duvarları örmeyi umarlar.

1978'de Ankara Bahçelievler'de 7 Türkiye İşçi Parti üyesi genç katledilir. Aynı yılın Aralık ayında Maraş'ta sosyalizm karşıtı propaganda yapan bir filmin sahnelendiği Çiçek Sineması'na bomba atılır. Bunu Alevilerin kahvesine atılan bomba takip eder. 21 Aralık'ta Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (TÖB-DER) üyesi iki öğretmen öldürülür. Öğretmenlerin cenazesini taşıyan kalabalığa "komünistlerin, Alevilerin cenaze namazı kılınmaz" diyerek saldırır faşistler. 19 Aralık'ta başlayan olaylar giderek ilerici, devrimci güçlerin, Alevi emekçilerin hedef gözetilerek katledilmesine doğru yol alır.

Maraş'ta gerici güçler silahlandırılmış, camilerden yayınlarla tahrik edilmiş, devletin resmi kuruluşları tarafından desteklenmiş ve sokaklara salınmıştır. Günlerce süren saldırılarda devletin kolluk güçleri ancak devrimci, ilerici güçlerin bu saldırıları boşa çıkardığı zamanlarda görülmüştür. Dönemin hükümet partisi CHP, başbakan Ecevit sessizce katliamı seyretmiş, yaşananlara "katliam" tanımı dahi yapmamıştır. Yüzlerce insanın ölmesi, yüzlercesinin yaralanması ve kalanların da göç etmesiyle sonuçlanan vahşet sonrasında sıkıyönetim ilan edilmiştir. Saldırganlar elini kolunu sallayarak dolaşırken katliamda sağ kalan devrimci güçler gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiştir.

NATO'nun karanlık masalarında tezgahlanmış olan Maraş Katliamı, 12 Eylül askeri faşist darbesinin önünü açmak için devreye sokulmuş vahşi bir katliam olarak sermaye düzeninin siciline işlenmiştir. Elbette hesabı işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesi sonucu sorulacaktır.

"Ekin ve Yasak nerede?"

Galatasaray Lisesi önündeki eylemlerinin 611. haftasında Cumartesi Anneleri kayıpların akıbetini sormaya devam etti. 10 Aralık'taki eylemde sermaye devletin kayıp listelerine eklemeye çalıştığı Müjgan Ekin ve Taşkın Yasak'ın akıbeti soruldu.

Geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren Cumartesi Annelerinden Asiye Karakoç'un anıldığı eylemde Asiye Karakoç'un oğlu Hasan Karakoç konuştu. Karakoç'un ardından söz CHP Milletvekili Sezgin Tanrıkulu'na verildi.

Kendisinden 49 gündür haber alınamayan Müjgan Ekin'in babası Esat Ekin, kızının görgü tanıklarının ifadeleri doğrultusunda polislerce gözaltına alındığının bilinmesine rağmen kızı hakkında sorduğu sorulara devletin ilgili kurumlarından cevap alamadığını ifade etti. 1 Aralık'tan beri kayıp olan Taşkın Yasak'ın eşi Burcu Yasak'ın gönderdiği mektubun okunmasıyla eylem devam etti.

Kayıp yakınlarının konuşmalarının ardından İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına hazırlanan basın açıklamasına geçildi. Açıklamada öncelikle İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin imzalanmasının 68. yılı olduğu hatırlatıldı. 68 yıl sonra bugün Dünya İnsan Hakları Günü'nde derin bir endişe içinde kendilerinden haber alınamayan iki genç insanın akıbetini sormak için bir araya gelindiği belirtilen açıklamada, Ekin ve Yasak'ın kaybediliş süreçleri anlatıldı.

Müjgan Ekin'in Diyarbakır'dan Ankara'ya arkadaşının evine gitmek için geldiği, bu esnada görgü tanıklarının beyanları doğrultusunda "emniyet mensubu" olduklarını söyleyen iki kişinin içinde olduğu siyah Ford Focus marka bir araca zorla bindirildiği belirtildi. Aracın varlığının ve içindeki iki kişinin kimliğinin tespit edilmesine rağmen kamera kayıtlarının, Müjgan'ın telefon sinyallerinin incelenmediği, Müjgan hakkında yapılan başvuruların sonuçsuz kaldığı vurgulandı.

Yasak'ın ise evine gitmek üzere yola çıktığı ancak bir daha kendisinden haber alınamadığı belirtilerek Yasak'ın daha önce de 3 kez "RedHack üyesi" olduğu iddiasıyla gözaltına alındığı, iki kez yargılanıp beraat ettiği, 23 Eylül 2016 tarihinde Berat Albayrak'ın maddelerinin hacklenmesinin ardından 12 gün gözaltında tutulduğu hatırlatıldı. Açıklamada "Hükümet derhal Müjgan ve Taşkın'ın nerede olduğunu açığa çıkartma yükümlülüğünü yerine getirsin!" denildi.

19 Aralık Katliamı'ndan bugüne...

Tarih 19 Aralık 2000'i gösterdiğinde hapishaneler yeni bir katliama daha sahne oldu. Devlet siyasi tutsakları dört duvar içinde fiziksel olarak kontrol altında tutsa da teslim alamamıştı. Tutsakların kurdukları kolektif yaşamı, politik üretkenliklerini ve örgütlülüklerini yok etmek için, F Tipi hücre saldırılarıyla tecrit politikasını hayata geçirmeye çalışıyordu. 96'daki Ölüm Orucu (ÖO) direnişinin püskürttüğü hücre tipi saldırısı sürekli gündemde tutuluyordu. Yeni dönemdeki başlangıç adımı ise 26 Eylül 1999'da Ulucanlar Katliamı ile atıldı. 10 devrimci tutsak vahşice dövülerek, kurşunlanarak, kalaslarla parçalanarak katledildiler.

Dönemin hükümet yetkilileri "içeri-yi teslim almadan dışarıyı kontrol altına alamayız" diyerek asıl hedeflerini gösteriyorlardı aslında. Her türlü sosyo-ekonomik yıkım işçi ve emekçilerin omuzlarına biniyor, buna karşı oluşacak tepki de başta hapishanelere yapılacak operasyonlarla baskılanmaya çalışılıyordu. Devrimci tutsaklar ise dört duvar arasında olsalar da devletin otoritesini tanımayı, direnişle karşılıyordu bu saldırıları.

Ulucanlar vahşeti de devrimci tutsakları teslim alamadı. Tutsaklar inşa halindeki F tiplerinin açılmasını engellemek için 20 Ekim 2000'de açlık grevine başladılar. Eylem 30'uncu gününde Ölüm Orucu'na dönüştü. Ulucanlar'da yaşanan katliamdan yalnızca bir yıl sonra sermaye devleti, ÖO direnişine karşı bir kez daha "devlet otoritesini tesis etmek" amacıyla saldırıya geçti. Düzen sözcüleri dışarıda

yürüttükleri propagandada "bu çocukları örgütler kandırıyor, onları yaşatacağız" diyorlardı.

Nitekim 200-300 kişiyi katletmeyi göze aldıkları bir saldırıyı, insan aklıyla dalga geçercesine "Hayata Dönüş Operasyonu" adı altında başlattılar. Büyük bir vahşilikle 20 ilde hapishanelere saldırdılar 19 Aralık sabahı. İş makineleri, panzerler, helikopterler ile birlikte binlerce asker ve polis iş başındaydı. Hapishaneleri iş makineleri ile tutsakların üstüne yıkıyor, lav silahları ile kimyasal gazlar ve bombalar kullanıyorlardı. O gün kullanılan ve birçok tutsağı yakan kimyasal gazların bugün bile ne olduğu bilinmiyor. Saldırıyı direniş ile karşıladı tutsaklar. Operasyon sonucunda 30 tutsak katledilmiş, yüzlerce tutsağın kolu bacağı kopmuş, ağır yaralanmış ve yanmışlardı. Aynı sabah dışarıda da operasyonlar yapılıyor, yüzlerce kişi gözaltına alınıyor, tutuklanıyordu.

Sermaye devletin tarihi kanla yazılı. 19 Aralık '78'de Maraş'ta, '93 Temmuz'unda Sivas'ta, Çorum'da, Kürdistan'ın bodrumlarında, Ulucanlar'da, 19 Aralık Katliamı'nda hep sermaye devletin imzası var. Kürdistan'da hâlâ kirli savaş devam ediyor, bodrumlarda yakılıyor insanlar. Zindanlar 15 Temmuz sonrası ilan edilen OHAL ile daha yoğun baskı altında tutuluyor. F tiplerinde binlerce tutsak tecrit altındalar. Her gün bir hapishaneden işkence haberi geliyor, tutsaklar oradan oraya sürgün ediliyor. Görüş, telefon,

mektup vb. her türlü iletişim, kısıtlanmanın ötesinde, artık tümüyle engelleniyor.

Yeni katliamların habercisi gelişmelerin yaşandığı bir dönemdeyiz. Yine her zamanki gibi işçi ve emekçilere, kadınlara, gençliğe dönük büyük saldırılar yaşanıyor. Dışarıda büyük bir acımasızlıkla yürütülen saldırılar, şüphesiz ki zindanlarda daha gaddarca hayata geçiriliyor. Zindanlar devrimci tutsaklar nezdinde işçi sınıfı ve emekçi kitleler ile sermaye devletin karşı karşıya geldiği ve en şiddetli çarpışmalarını yaşadıkları alanlardır. Hiç şüphesiz ki bu azgınca saldırı tarihsel olarak kapitalist devletin varlığıyla uyuyor. Kapitalizm her türlü çürümüşlüğün ve zorbalığın düzeni olduğunu zindan politikasıyla da gösteriyor.

1980'li-'90lı yıllardaki zindan direnişlerinden, Ulucanlar'dan ve 19 Aralık Katliamı'nın yapıldığı tüm hapishanelerden bugüne bir direniş miras kaldı. Bugün devrimci tutsakların yaşamları pahasına yürüttükleri mücadelenin haklılığını yaşamın her alanında görüyoruz. Fabrikalarda, okullarda, sokaklarda, yıkılan Kürt kentlerinde, yaşanmaz duruma gelen savaş coğrafyalarında... Ve bugün insanca yaşamak, insanca çalışmak ve son nefesi insanca vermek için, bu mücadeleyi her alana taşımamız. Devraldığımız mirasla, yoldaşlarımızın ödediği bedelleri hep hatırdaki tutarak, bugünü ve yarını daha güçlü bir biçimde örmeliyiz.

İ. Y. GÜN

Tekirdağ F Tipi'nde hasta tutsaklara saldırı

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsak Selmani Özcan hastane sevkı sırasında saldırıya uğradı.

Arama sonrasında hastaneye götürülen Selmani Özcan'ın muayene sırasında saati bahane edilerek tedavisinin önün geçilmeye çalışıldı. Saatini çıkarmayan devrimci tutsağın elleri sıkı bir şekilde kelepçelenirken, kelepçeden dolayı kollarına ve bileklerine kan oturdu.

Öte yandan, Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde keyfi uygulamalar devam ediyor. Şimdi de içeride güvenlik gerekçesiyle kameraların alt yapısı olan elektrik tesisatı döşenmeye başlandı. Bu yaptırımlarla devrimci tutsaklar zapturapt altına alınmaya çalışılıyor.

Devrimci tutsaklar ise, bedel ödeme pahasına, bu insanlık dışı uygulamaları kabul etmeyeceklerini ifade ettiler.

Baskıları protesto için hayatına son verdi

Şırnak T Tipi Cezaevi'nde siyasi tutsak Beytullah Akil, cezaevi koşullarını ve Kürt halkı üzerindeki baskıları protesto etmek için kendini asarak hayatına son verdi.

3 yıl önce tutuklanan ve müebbet hapis cezasına çarptırılan Akil'in cenazesi, 12 Aralık akşam saatlerinde Cizre'de toprağa verildi.

“19 Aralık’ta direniş bayrağını daha yukarıya yükselttik!”

2000 Ölüm Orucu (ÖO) direnişçisi **Muharrem Kurşun**’la 19 Aralık süreci ve güncel planda hapishanelerde yaşanan gelişmeler üzerine konuştuk.

- TKİP davası tutsağı olarak 2000 Ölüm Orucu direnişinde ilk ekte yer aldınız. 19 Aralık Katliamı ve direnişini yaşadınız. Kısaca 19 Aralık sürecini anlatır mısınız?

- 19 Aralık direnişini anlatmadan önce bir şeyi vurgulamam gerekiyor. Kişi olarak, 19 Aralık direnişinde kendimi de şaşırtan bir şey yaşadım. Ölüm her an gelecekti gibiydi, ama hiç korkmadım. Neredeyse kişiliğimle taban tabana zıt bir durumdu cesur davranmam. Bunu devrime, sosyalizme olan inancım ve özellikle de kolektif bilinç ve ruhla kuşanmış olmama bağlıyorum. O anda kişi olarak bana ne olur diye hiç düşünmedim. Yoldaşım ve can dostum olan Habip yoldaşın bize, bana devrettiği bayrağa leke sürdürmemeliydim. Habip’in yoldaşı bir tutsak olarak, teslim olmamalıydım. Deyim yerindeyse 19 Aralık’ta ve sonrasında direnen tek başına ben değil, bende o an vücut bulan kolektifti. Düşünce, ruh ve yürek olarak kolektiften uzak herkes, teslim olmadıysa bile, geri adım attı.

Ben Çankırı Hapishanesi’ndeydim. Burada DHKP-C davasından Hasan Güngörmez ve İrfan Ortakçı feda eylemi gerçekleştirdi. İrfan 2 gün, Hasan 9 gün sonra ölümsüzleşti. 2 siper yoldaşı için de aynı durum söz konusu. İrfan, havalandırmada feda eylemi yaptı. Daha doğrusu yapmaya çalıştı. Önce ateş alan bedenini söndürmüşler ve çatıdan üzerine kiremit yağdırmışlardı. İrfan’ı mutfağa aldığımızda, eminim korkunç acı çekiyordu. Ama bir kere bile “ah” dediğini duymadım. İrfan’ı tanıyan biri, önce olanları bilmeden mutfakta görseydi, hiçbir şeyi yok diye düşünürdü. ‘96 ÖO gazisi bir yoldaşının dizine başını koymuş, sakince yatıyordu. İrfan’ın yaptığı o an destansı bir kahramanlık. Kahramanlığı yapan tek başına o değil, onda vücut bulan kolektifti.

19 Aralık direnişini tek cümleyle özetleyebilirim: Devrimci tutsaklar olarak teslim olmadık ve direniş bayrağını aynı anda 20 hapishanede yükselttik.

- 19 Aralık’ta 28 tutsak ölümsüzleşti. Kimileri buna kayıp olarak bakıyor. Sizce kayıp mıdır?

- 28 siper yoldaşının ölümsüzleşmesi ni bir kayıp olarak değerlendirenler, eko-

nomist bir gözle sürece bakan teslimiyetçi liberallerdir. Böyle düşünen biri siyaseten nerede durursa dursun, gerçekte liberaldir. Demin söylediğim gibi, teslim olmayıp direniş bayrağını yükselttikten sonra, sadece can kaybımızı en aza indirmeye çalışabilirdik. Sadece 19 Aralık için değil, her zaman teslim olmayıp, direniş seçmek, ölüm dahil bedel ödemeyi göze almayı gerektiriyor. Bedel ödemeyi göze almadan direnmek mümkün değil. 28 canımızı kaybetmemenin tek yolu vardı; saldırı başlar başlamaz teslim olmak! İşte o zaman devrim ağır bir yenilgi alırdı.

Evet 19 Aralık sonrası bizi hücrelere attılar. Önemli bir mevzi kaybettik. Ama ne biz, ne de devrim yenildi. Bugün hücreler hâlâ var. Ama direniş sürüyor. Hâlâ sermaye devleti, ne tutsakları, ne de devrimi teslim alabilmiş değil, teslim alamayacak da. Çünkü 19 Aralık’ta 28, toplamda 122 canla direniş ateşi hiç sönmeyecek biçimde harlandı.

- Hapishanelerde direniş olduğu kadar saldırılar da yaşanıyor. Bunun nedeni nedir?

- Direniş olduğu için saldırı yok. Saldırı olduğu için direniş var. Ecevit Ulucanlar Katliamı’nın yaşandığı günden önceki gece bir şey söylemişti: İçeriye hakim olmadan, dışarıya hakim olamayız. Ne Ulucanlar’da, ne 19 Aralık’ta, ne de bugün içeriye hakim olmayı başaramadılar. Bunun dışarıya dolaysız yansıması oluyor.

Yani gerçektende içeriye hakim olmadan, dışarıya hakim olamıyorlar. Bu yüzden saldırıları sürekli artıyor. Tutsaklar Ulucanlar’da, 19 Aralık’ta, Ölüm Orucu’nda yükselttilen direniş bayrağına sahip çıkıyor, teslim olmuyorlar.

Hapishanelerdeki tutsakların, daha ağır bedel ödememesinin tek yolu var. Dışarıdan, içeriye güçlü bir dayanışma köprüsü kurmak.

KIZIL BAYRAK / ADANA

247. F Oturması: “Mesude Pehlivan serbest bırakılsın!”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu’nun örgütlediği F Oturması eyleminin 247. haftasında hasta tutsak Mesude Pehlivan için özgürlük istendi.

10 Aralık’ta Galatasaray Lisesi önünde “Hasta mahpuslar serbest bırakılsın!”, “Mesude Pehlivan serbest bırakılsın!”, “Tecrit işkencesine son!” sloganlarıyla başlayan eylemde açıklamayı İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu üyesi Aylin Hacaloğlu okudu.

Açıklamaya İnsan Hakları Haftası’nın ilk gününde artan baskılara, şiddet ve savaş politikalarına dikkat çekilerek başlandı. Hasta tutsakların ise daha zor koşullar altında tutsak edildiği belirtilen açıklamada Mesude Pehlivan’ın 2000 yılında “Hayata dönüş” katliamı sırasında kullanılan kimyasal gazlar sonucu mide kanserine yakalandığı ifade edildi. Pehlivan’ın Silivri 9 No’lu Hapishanesi’nde tek kişilik hücrede tutulduğu, kemoterapi tedavisinin engellendiği ve hastalığının da giderek kötüleştiği bilgileri paylaşıldı.

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi’nden Silivri 9 No’lu Hapishanesi’ne sürgün edilen Pehlivan’ın Bakırköy’de kaldığı süreçte tiroidindeki tümör ameliyatı için tetkikler yapıldığı, her ayın 15’inde kemoterapi tedavisi görüldüğü fakat Silivri 9 No’lu Hapishanesi’nde tedavisinin engellendiği belirtildi. Pehlivan’ın gönderdiği bir mektubunda “Güler Zere örneği halen hafızalarımızdadır. Hastaneye sevkim yapıldığında ölümün kıyısına getirilmiş olacağım. Bu tamamen bilinçli bir politika” diye yazdığı aktarıldı.

Açıklama şu sözlerle sonlandırıldı: “Bizler İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu olarak Mesude Pehlivan’ın sağlıklı yaşam koşullarına erişmesinin sağlanmasını ve derhal koşulsuz olarak serbest bırakılmasını istiyoruz. Hapishanelerin ölüm merkezlerine dönüşmemesi için, hapishanelerin ulusal ve uluslararası bağımsız kitle örgütlerinin denetimine açılmasını talep ediyoruz.”

**Asgari ücret orta oyununda son viraj:
Patronlar, hükümet ve sendika bürokratlarının
gündemi sefalet ücreti...**

**İnsanca yaşamaya yeten,
vergiden muaf
asgari ücret!**

